

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

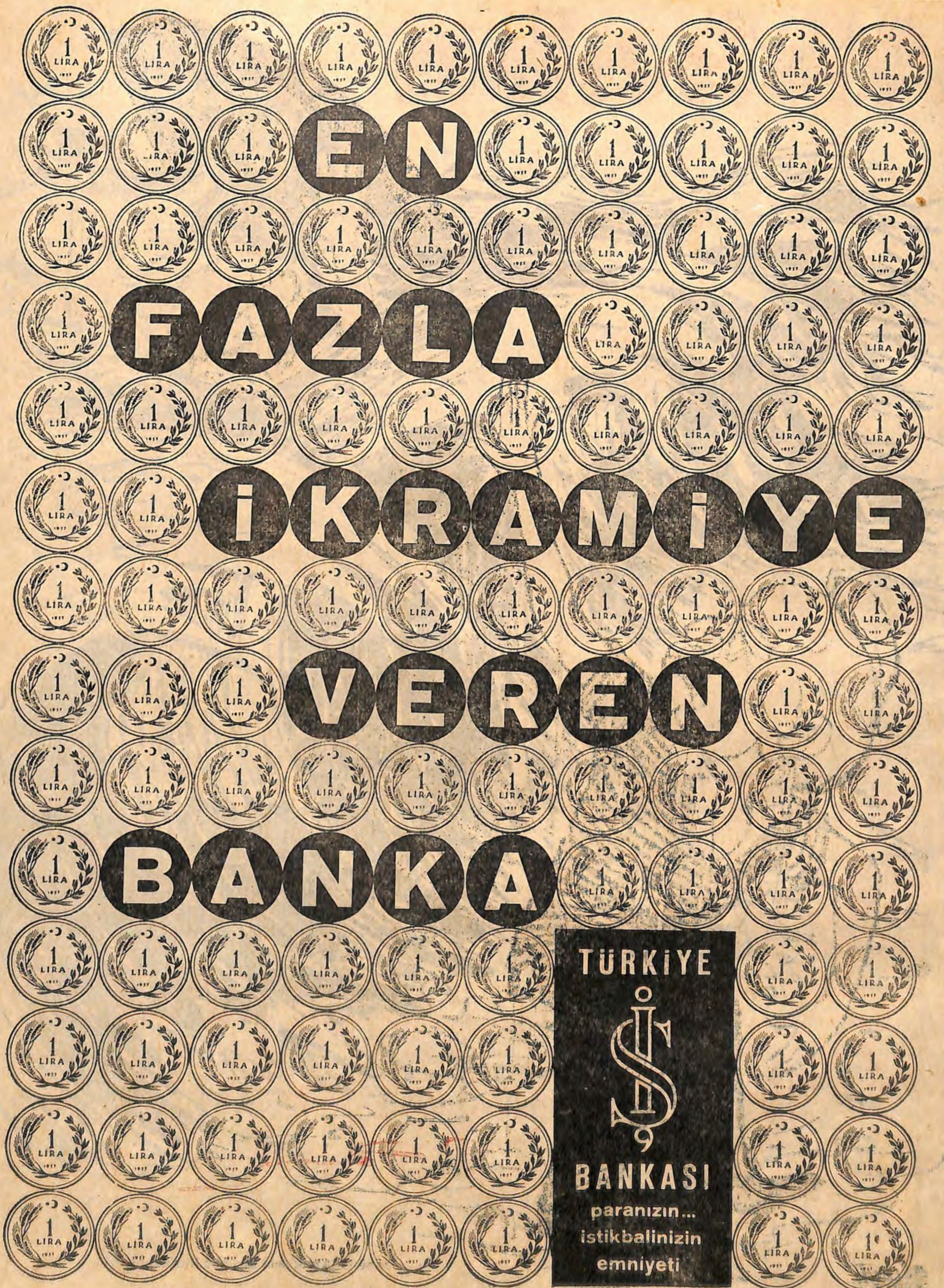
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Akkaba

İnönü — Artık seni ben bile kurtaramam!..

AKBABA

Kayseri düşmanları!

SIYASİ MİZAH GAZETESİ

BAŞYAZARI :

Yusuf Ziya Ortaç

SAHİBİ :

Ergin Ortaç

YAZI AİLESİ :

Aziz Nesin, Adnan Veli, Nimet Arzık, Necdet Rüşti Efe, Vâ - Nû, Selâmi Yurdatap, İlhan Selçuk, Rifat Ilgaz, Baha Oral, Adnan Tahir, Hüseyin Korkmazgil, Kenan Akıncı, Yaşar Özen, Sümer Sümer, Semiramis Aydınlık.

KARİKATÜR AİLESİ :

Necmi Rıza, Turhan Selçuk, Suat Yalaz, Nehar Tüblek, Semih Balçoğlu, Cafer Zorlu, Şadi Dinççağ, Bülent Şeren, Mehmet Polat, Yaşar Tonguç, Zeki Beyner, Burhan Solukçu.

Yazı işlerini fiilen idare eden :

Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer :

Ercan Matbaası

Kapak baskısı :

Şaka Matbaası

Abone bedeli : Yıllığı 50. Altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllık 100, altı aylığı 50 lira. Uçakla gönderilmesi istenen abonelerden uçak masrafı ayrıca alınır.

Flatı : 100 kuruştur.

IDARE YERİ :

Divanyolu Klodfarer caddesi, No. 8 - 10

Daire : 3.

Telefon : 22 18 11

İLÂN FİYATI :

Kapak içi, santim 20 lira, iç sayfalar 30 ildir.

Cilt : 2 - Sayı : 46

14 Haziran 1962

YIL : 40

Bu gazete Basın ahlakı Yasasına uymayı taahhüt etmiştir.

KAYSERİ 'Cezaevinde' beşyüz suçlu, kıştan yaza geçtiler: Gül koklamadan, bülbül dinlemeden ve taze rüzgârların taşıdığı yonca kokularıyla, kekik kokularıyla, dağ kokularıyla, deniz kokularıyla ciğerlerini bir kerecik olsun yıkayamadan!

Pencerelerinden, Ankara'nın sıra söğütleri, İstanbul'un minareler çizgisi, Florya'nın kumsalı, Boğaz'ın mavi kıvrımı değil, Erenköy tarlalarının alev alev gelincikleri, Yeniköy sırtlarının mor erguvanları, sarı katır tırnakları bile görünmüyor!

Mehtap, yatak odalarının demir parmaklıklı penceresinden kaç dakika bakıyor acaba?..

Beşyüz suçlu dedim... Doğrusu, beşbinden de çoktur: Analar, babalar, eşler, çocuklar, gelinler, damatlar ve dostlar ceza çekmiyor mu?..

Biz mahkeme değiliz. Adalet, kelimeleri şaşmaz terazisiyle tartar tartar sözünü söyledi!..

Ama politika suçları, başka suç

lara benzemez. Biraz sonra, konuşmalar, tartışmalar başlar.

Bizde bu konuşmalar ve tartışmalar, biraz sonra değil, pek az sonra başlamıştır: Seçim nutuklarıyla, seçim propagandalarıyla...

Af, ikinci cumhuriyetin birinci hükümet programında bile yer almadı mı?

Bundan sonra bir şey kalıyordu artık: Güler yüzlü, iyi niyetli bir sabır.. Şu İnönü'nün en büyük gücü olan şey!

Afı, beşyüz tutuğun ıstırabı için değil, kendi yarınlarının saadeti için isteyen politika azgınları, bu güzel, bu verimli sabrı gösteremediler...

Suçlular yalvardı, nafille... Aileleri yalvardı, nafille... Ak saçlı İnönü, gün görmüş İnönü yalvardı, yine na ile...

Aza razı değildiler. Çoğa bile razı değildiler... İstedikleri «hep» di!

Hep!.. 27 Mayıs'tan önceki hep!

Bu uğurda, feda edilmemiş şey kalmamıştır: İsmet Paşa, yetmiş sekiz yaşında sağlığının son kırınlarını feda etti. C.H.P. pençe pençe muhalefet yıllarında kazandı.

Şi sevgileri, bağlılıkları, ümitleri feda etti... Ama en kötüsü, ama en acısı, feda edemeyeceğimiz günleri, haftaları, ayları feda ettik!

Meclis çalışmaz olmuştur, hükümet çalışmaz olmuştur, devlet makinesi çalışmaz olmuştur.

Bütçe çıkılış geçen ayları sayınız: Mart bir, Nisan iki, Mayıs üç, Haziran dört!.. Dört ayda tek başarı gösterebilir misiniz?

İş sahaları açılmadı: Sokaklar işsiz, hayır, aşsız dolu!..

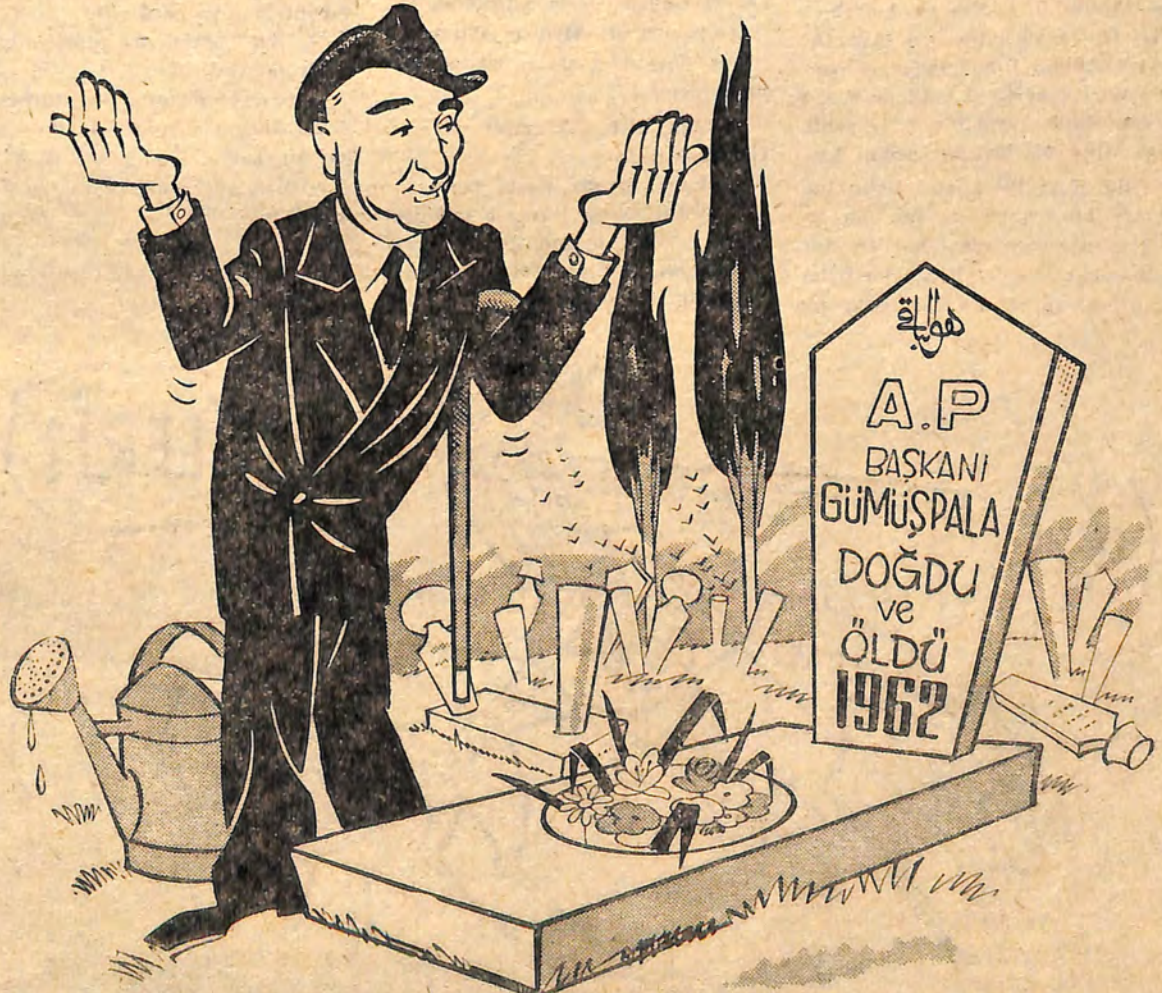
Dostlarımız, yardım için kasalarını açmış, güvenilir bir elin uzatılmasını bekliyor!..

Ve af.. Ve en az dört yüz tutuklu hayata, hürriyete kavuşturacak af, en az dört yüz ananın, dört yüz babanın, dört yüz çocuğun, dört yüz kardeşin, dört yüz dostun yüzünü güldürecek af bir daha geriye gitti... Günü, haftası, ayı değil, korkarım yılı da belirsiz bir geriye!

En büyük Kayseri düşmanları kimlerdir, biliyor musunuz?.. Bu bığsız, bu görgüsüz, bu dengesiz Kayseri dostları!

Yusuf Ziya ORTAÇ

Cumhurbaşkanı Gümüşpala'ya: «Siyasî hayatınız çok kısa sürdü» dedi. (Gazeteler)

Gürsel - Allah taksiratını affetsin!

Hürriyet Zürriyet

HÜSEYİN KORKMAZGİL

Sarı benizli bir erkeğin önüne düşüp çıktı merdivenleri.

Kısa etekli strip-tiz numaraları yapıp duruyordu.

— Hadım mısın nesin sen? diye cırıktı bana. Hürriyet zürriyet diye saçmalama da, gel çıkalım. Hadi, kalk!

Genelevden çıktım. Anafartalar'da önüme dikilen ilk büyük mağazaya girdim. Bir halı mağazası... Kasanın başında oturan kırçıl adama:

— Ben gazeteciyim, dedim. Sizce memlekette hürriyet var mı, yok mu?

Adam yüzünü ekşitti:

— Gazeteci olun, pullis olun, ne olursanız olun, dedi. Bu memlekette hürriyet yoktur azizim. Şu müessesenin kasaşına günde onbin lira girmezse, bu memlekette hürriyet yok demektir. Her akşam bir kaç bin lirayla kasa kapatıyoruz. Bu mu hürriyet?

Çıktım mağazadan. Kapıdaki dilenciye:

— Bu memlekette hürriyet var mı, yok mu? dedim.

Kopuk bacağı burnuma doğru kaldırdı:

— Efendi, Allah rızası için, dedi. Allah çoluğuna çocuğuna bağışlasın. Kafam şöyle bir döndü.

— Ulan, ben senden hürriyet soruyorum, dedim. Bu memlekette hürriyet var mı, yok mu?

— Sen bilirsin efendi, dedi. Sen var dersin var, yok dersin yok. Bir sadaka!..

Pergelleri açtım. Bizim bir eski milletvekili vardı, hemen o ara sokakta. Milletvekili olmadığına bir türlü inanamıyordum. Bir de ona sorayım dedim. Odasına girdim ki, eski Meclis Albümünde kendi resmine bakıyor.

— Ağbi, dedim, bu memlekette hürriyet var mı, yok mu?

Meğer nasırına basmışım.

— Siz adam olmazsınız, diye bağırdı. Bu memlekette hürriyet bizim zamanımızda vardı. Vatandaş kimi seçeceğini biliyordu. Mebusa hürmet vardı, itibar vardı. Şimdikiilerde adını anan yok. Böylesi memlekette hürriyet mi olur? Git başından, git!

Zaten fırsat kolluyordum kaçmak için, hemen sıvıştım. Yandaki pastanede A.P. li bir Bakan ilişti gözüme. Tam sırası deyip sokuldum yanına.

— Merhaba beyefendi, dedim, ne var ne yok?

Baktım, kaşlarını indirdi. Hemen yapıştırdım:

— Rahatsız edecek değilim, dedim. Minik bir mesele... Bu memlekette hürriyet var mı, yok mu?

Tarafsız olduğumu bildiği için yüzü şenlendi:

— Bu memlekette hürriyet yoktur, dedi. Bir Başbakan ki, kendi dediği olmadı diye basar istifayı, o memlekette hürriyet olamaz ve de yoktur... Nedir istediğimiz bizim?.. Diyoruz ki şu Kayseri'dekileri bırakalım. Yarımız içerde, yarımız dışarda olmasın. Paşa hemen küsiyor, öyleyse ben istifa ederim

BİR gün Yazı İşleri Müdürü müz:

— Şemsi bey, dedi, önemli bir röportaj var, bunu sen yapacaksın.

Bir süre baktı gözlerime. Ne yaılan söyleyeyim, röportaj deyince sevindim. Ya, falan bakandan şu mesele hakkında bilgi al deseydi? Herkes gider çayını kahvesini içer bakanların, ben gider tokatlarını yerim adamcağızların. Bu yüzden, yeni bir görev verileceği zaman sındırım sistemim bozulur. Şu gazetecilik hayatımda bir türlü anlaşılmadım hükümet adamlarıyla. Benli karşılarında gördüler mi, kafalarını çalıştıracakları yerde ellerini ayaklarını çalıştırıyorlar. Sonuç, tabii hiç de iyiliğime olmuyor. Olmuyor ama, benim sindirim sistemim bozuldukça bizim gazetenin tirajı durmadan artıyor. Onun için de hep beni yolluyorlar hükümet adamlarıyla görüşmeğe.

— Evet, sizi dinliyorum, dedi.

Müdür, kimbilir kimden yürüttüğü Salem paketini uzattı:

— Korkma, dedi, papara yok bu sefer. Profesör Zeynel Abidin Büyükhallacımansuroğlu'yla konuşacaksın. Konu, «Memlekette hürriyet var mı, yok mu?» Yarına yetiyecek. Anlaşıldı mı?

— Anlaşıldı, dedim ve kalktım.

Telefon rehberinden Ord. Prof. Dr. Zeynel Abidin Büyükhallacımansuroğlu'nun ev adresini buldum. Fakat birden aklıma yeni bir fikir geldi. Yazı İşleri Müdürü'ne dedim ki:

— Bu güzel bir konu... Gelin bunu bir kişiden sormayalım da, çeşitli kimselerden soralım. Yani bir çeşit anket olsun. Bence bu daha iyi. Aldığımız sonuca göre usturup-

lu bir yazı yazarız. Gerekirse, Zeynel Abidin beyden de ayrıca rica ederiz.

Müdür buluşumu beğendi.

— Yaşa be, dedi. Makina çalışıyor sende. Öyleyse vakit geçirme, kimlerden soracağını düşün ve hemen çık.

Ah sersem kafa! Neyine gerek senin anket? İşin yoksa taban tep artık... İşte, işgüzarlık dediğin budur!.. Herifin aklına iş düşürdük. «Memlekette hürriyet var mı, yok mu?»... Ya var diyecekler, ya yok... Ya da, bilmem deyip çıkacaklar. İş mi bu? Hem, sana ne varlığından yokluğundan?..

Cebime bir tomar kâğıt sokup çıktım gazeteden. Kimden başlasam diye düşünerek yürürken, bir hamalın semerine çarptım. Hamal, çürük dişlerini göstererek güldü:

— Öteden dolaş be abi... Tozumuz bulaşacak...

Şıp diye damladı kafama.

— Bana baksana, dedim. Bu memlekette hürriyet var mı, yok mu?

Hiç bozmadı:

— Hele dön şu köşeyi, orda bulursun. Veledin biri Hürriyet, Hürriyet deyip bağırıp durur. Vatan da var. Cumhuriyet de var, Hürriyet de var...

— Eyvallah, deyip yürüdüm.

İyi başlamıştı. Hemen aldım notumu. Oradan geneleve gittim. Kapıdaki polise:

— Memlekette hürriyet var mı, yok mu? dedim.

Kuşkulu gözlerle süzdü beni:

— Bizim cevap vermeye selâhiyetimiz yok beyim, dedi. Sen git onu bizim komiserlere sor. Baksana kapıda çetele tutuyoruz!

«At binenin, kılıç kuşananın!»

Gazetelerden : Atom çalışmalarına başladık!

diyor. Kovalisyonda hürriyet olmazsa, memlekette hürriyet olur mu? Hadi hadi, beni fazla konuşturma!.. Bak, eğer adımı yazarsan, vallahi Meclis koridorunda ısılatırım seni!

Gülerek kalktım. Caddede, belleğini atkestanesine dayamış birkaç vatandaş vardı. Selâmı çaktım, toparlandılar.

— Nerelisiniz? dedim.

— Suvazlıyız, dediler.

— Ne duruyorsunuz burada?

İçlerinden biri önünü ilikledi:

— İş arıyok, dedi. İş bulamadık. Parasız kaldık. Arkadaş para bulmağa getti, onu bekliyoruz.

— Bu memlekette hürriyet var mı, yok mu? dedim.

— Vallaha beğefendi, var deyolar emme, nirde olduğunu bilemiyok. Hem! de biz köylüyük, hürriyeti görsek tanımak bile...

Bir başkası aldı sözü:

— Selbes selbes iş arıyok beğefendi, helbette ki hürriyet var. Emme, bize heç ırsalamadı. Mencilisin önüne gader gettik, gene de göremedik.

Adamlar, seyyar makam bulmuş gibi, enine boyuna konuşmak istiyorlardı, fakat vaktim yoktu, izin isteyip ayrıldım.

Kızılay'da, koltuğu kitaplı bir kıza durdurdum:

— Affedersiniz bayan, dedim, galiba fakültelisiniz. Gazetem için bir anket yapıyorum. Bu memlekette hürriyet var mı, yok mu?

Sarkıntılığa alışmış kızcağız birden bozuldu:

— Ben sizin bildiğiniz kızlardan değilim, dedi. Ne maksatla sorduğunuzu biliyorum. Memlekette hür-

riyet yoktur, ben gelemem sizinle.. Ayrılın rica ederim, görecekler şimdiki...

Aldım voltamı. Kime gideyim diye düşünerek yürürken, biri dokundu koluma. Baktım, bizim tiyatro eleştirmecisi bir arkadaş.

— İyi rastladım, dedim. Söyle bakalım, bu memlekette hürriyet var mı, yok mu?

Yumruklarını böğürlerine dayadı, okkalı bir küfür salladı:

— Ulan hırt, dedi, ben de, paran var mı diye soracaksın sanmıştım. Paran var mı, paran? Borç verebilir mlsin?

— Yok, dedim.

— Yok ol, dedi. Ulan parasız adama hürriyet sorulur mu, hıyar?

— Nişan işi ne oldu? dedim.

— Suyu yattı, dedi. Babası vermiyor.

Birden aklıma gelmiş gibi:

— Hürriyet ha? diye güldü. İnsan sevdiğini alamazsa, o memlekette hürriyet olur mu be?

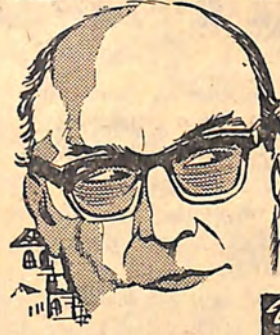
Son olarak Ord. Prof. Dr. Zeynel Abidin Büyükhallacımansuroğlu'na uğradım.

— Evlât, dedi, sen ihtilâm lâfını bilir misin? Bilirsen sus, bilmezsen sözlüğe bak. Bu millet arasına ihtilâm olur. Hürriyet mi dedin? Hımmm... Gündüz lâfını eder, gece düşünde görür. Sabun bulabilirse yıkamır, çamaşır bulabilirse değişir. Nasıl, gazeteniz maaşlarınızı veriyor mu aksatmadan?.. Hadi güle güle...

Gazeteye gidince türkçe sözlüğü açtım. «İhtilâl» in hemen altında «ihtilâm» yazıyordu. Anlamı şuymuş: «Düş azması, şeytan atlaması»!..

Hüseyin Korkmazgil

Göz ucu ile

PARİS

Yusuף Züpa Ortac

Bir başka Paris!

PARİS bir tane değildir. Müzeler Paris'i var, bahçeler, ormanlar Paris'i var, kahveler, gazinolar Paris'i var, tiyatrolar, operalar Paris'i var, gece kulüpleri, eğlence yerleri Paris'i var... Bir de üniversiteler, artistler Paris'i var.

Dün, akşama doğru bu sonuncusunda dolaştım: Yanımda, kırk yıllık dostum Cafer Dikmen'in kızı ile...

Cafer Dikmen'in kızı Tiraje on yıllık Paris'lidir. Orada okudu: Arkeolog'dur. Orada resime çalıştı: Şimdi sergiler açıyor ve tablolarının geliriyle yaşıyor. Mont Parnasse'a gittik. Boulevard Saint Michel'de gezindik. Yahya Kemal'in Cartier Latin'inde dolaştık. Danton'un konuşan heykeli önünde sustuk.. Ve Boulevard Saint Germain'de bir kahvenin kaldırım üstü masalarından birinde oturduk...

Burada, kalantor tüccar, gözlüklü kalem efendisi, pahalı ipekler giymiş salon kadını yok. Hepsi genç: Altın saçlı genç, kumral sakallı genç, siyah, uzun favorili genç... Her gencin yanında mutlaka kendi yaşında bir kız var: Ucuz giyinmiş, ucuz süslenmiş bir kız. Ama neşesi, ama tazeliği, ama sesindeki, bakışındaki, gülüşündeki mutluluk bütün elmaslardan daha ışıltılı.. Bütün kokulardan daha ılık, daha baygın, daha büyüdü...

Öpüşüyorlar: İki güvercin ancak böyle gaga gagaya gelir.. Konuşuyorlar: İki kuş ancak böyle ötüşür...

Bizim mekteplerin öğle ve akşam tatillerindeki o insanı kenara çekilmeye zorlayan kaba boşalış yok. O cıvık, o sulu konuşmalar, itişmeler yok... Öpüşecek kadar hür, kimseyi rahatsız etmeyecek kadar efendi.

Ne kadar çok Çinli var Paris'te. Dikkat ettim: Çinliler, konuşurken de gülüyorlar, dinlerken de... Dinleyen üstelik başını da sallıyor!

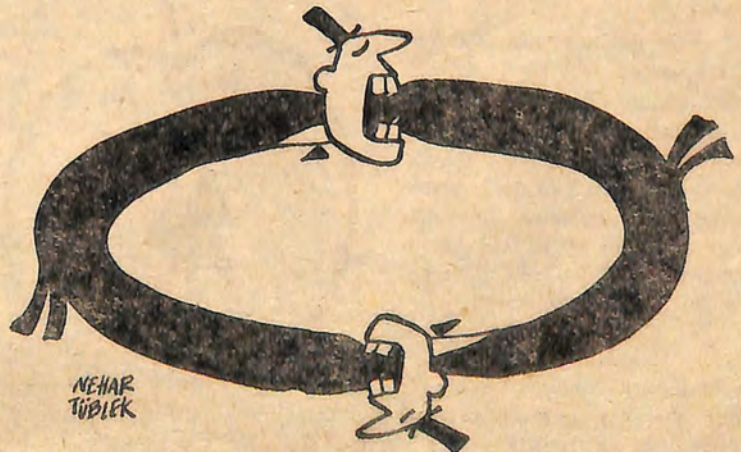
Çinli dedim... Ama, kadını yok bunların. Hepsi erkek ve erkek çirkini... Yanındaki Fransız kızına bakıyorum: Bahtiyar!.. Acaba güzelden bıktığı için mi?

Yoldan geçenleri saydım: Bir dakikada altmış yedi kişi... Yarım saat oturduk.. Otuzla çarparsak ne eder?.. İki bin on kişi, değil mi?

İşte bu iki bin on insan içinde çocuk gördüm, genç gördüm, ihtiyar gördüm.. Kadın gördüm, erkek gördüm, işçi gördüm, öğrenci gördüm... Ama bir tane tesbihli görmedim!.. Bir tane açık gömleğinden göğüs kulları fışkırmış adam görmedim.. Bir tane patlak pabuç, iğri topuk, yamalı pantolon, yağlı ense, traşlı surat görmedim...

Haaa, bir şey daha görmedim: Kolları kangal kangal altın bilezikli, kulakları salkım salkım sırça küpeli karnaval süslüsü!..

Bir Danimarkalı âlim «İnsan eti çok lezzetlidir!» dedi.

NEHAR
TUBLEK

YAZISIZ

VER ŞU EMANETLERİ!

BİZİM patrona rastladım, Sirkeci garında. Elinde ufak bir plâj çantası vardı. Görmezlikten geldim, karıştım kalabalığa. Onun uğursuz sesi yetişti peşimden:

«Haşım! Hişşt!.. Bağale!»

Lâmi cimi yoktu, enselenmiştim. Sesin ne yandan geldiğini kestirememişim gibi, salak salak nakınıyordum:

«Ben... Ben!.. ünledim, dedi!.. «Yabancı deel!»

Yeni görüyormuşum gibi, sokuldum yanına:

«Siz misiniz? Bir emriniz mi vardı!»

«Yooo!.. dedi, ne emrim olacak ki... Fiürmeye gidiyorum da...»

Lâf olsun diye:

«İsabet! dedim, tam gününü seçmişsiniz. Hava da çok güzel!»

İçimden de tamamladım:

«Ulan Haşım! tam Boğaz havası.. Sevimi atarsın arabaya... Böyle fırsat kolay kolay ele geçmez!»

«He ya!.. dedi, tam zamanı... Baktım hava ısıcak mı, ısıcak... Şöööle bi uzanayım didim, Flürmeye... Aldım donumu, havlumu?...»

«İyi etmişsiniz!»

Beresini ensesine doğru çekmişti. Terler birikmişti alnında boncuk boncuk... Bir şey hatırlamış gibi yeleğinin cebine üç parmağını oktu. Karıştıra karıştıra ufaklıkları çıkarmağa başladı:

«Aç avucunu!»

Teker teker sayıyordu:

«On, onbeş, yirmi, yirmi beş, elili...»

Bu iş bitince:

«Yörü!» dedi, «Al, iki bilât! Üçüncü ossun!»

«Biletin biri kimin için?» diye sordum.

«Kımin için olacak?... Senin için!»

«Ben... Ben... şeye gidecektim bugün... İzmir ambarına.»

«Gidersin sonra, bir deniz havası al da bugün... Tohtur didi ki, gum banyosu yapacaaan... Gün aşırı gum banyosu...»

«Çok iyi gelir romatizmaya, kum banyosu, deniz banyosu... Göz banyosu!..»

Gittik, yamyası oldu, yumuluverdi gözleri:

«İyi bi şey de bulursak... Canımız da sıkılmaz...»

Tiren tıklım tıklımdı. Bakıyorum, patron geniş yerlerden hiç hoşlanmıyordu. Yanyana sokuluyordu kadınlı kızlı kümeler... Hababamcılardan cüzdanını korumak için de bir elini göğsünden hiç ayırmıyordu. Bir ara önündeki kadından bir yaygara koptu:

«Öf be! Çekil burnumun dibinden!»

Bizim patron dönüverdi arkasını:

«İğne atsan yere düşmüyor, ne galebeklik... ne galebeklik!»

«Öyle oluyor bu Florya tirenleri!.. Denizi, kumu iyi ama bu tirenler adamı canından bıktırıyor!»

Bizim pişkin patron:

«Ne yapalım!» dedi, «Katlancaz gayri! Romatizma sancısı çekmek daha mı iyi?...»

«Bizim peder de neler çekmemişti bu romatizmadan. Her Allahın günü kum banyosu... O da çok düşküdü sizin gibi...»

«Neye, dedi, plâja mı?»

«İşini gücünü bırakır, o plâj senin... bu plâj benim dolaşırdı. Bu yüzden elinde avucunda bir şey kalmadı, sattı savdı. Çok berbat şeydir bu romatizma... Sonbahara doğru da Bursa kaplıcaları başlardı.»

«E... sonra?...»

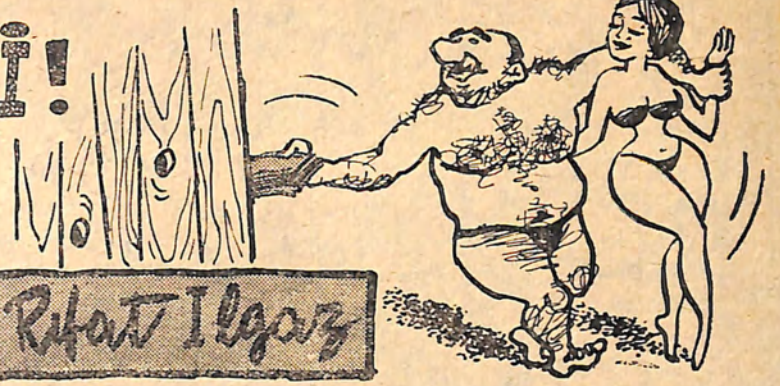
«Sonrası... Annemin evlenme cüzdanıyla komşunun karısını götürmüştü kaphcaya... Mahallede duyulunca...»

Birden burnumun dibinden bir çanta kalktı havaya... Tam bizim patronun kafasına inecekti ki, yaşıttım bileğine:

«Pardon bayan!» dedim, «bizim patron romatizmalıdır, yaslanmadan yapamaz...»

Patronun romatizmasından çok, patronluğu dikkati çekmişti:

«Ne, dedi bayan, bu adam mı patron?»

«Beğenmediniz mi?»

«Sevsinler böyle patronu... Beğenmez olur muyum. Peki ne patronu imiş bu?»

«Patron...» dedim, «bayağı patron işte...»

«Bayağılığına bir diyeceğim yok...»

«Yani, dedim, ufak tefek patron değil... Koskoca Güzel Bartın anbarının sahibi!..»

Ufak tefek patron olmadığı da meydanda. Kolay kolay sığmıyor vagona!»

Florya'ya gelmiştik. Bizim patron keku almış gibi düştü bir kızın arkasına. Plâj kapısının önünde birden durakladı.

«Güccuk hanım!» didi «eylen biraz!»

Sonra bana döndü:

«Haşım efendi oğlum!»

«Buyur patron!»

«Ben giriyorum içeri!»

«Evet...»

«Sen dışarda bekle beni!»

«Ben mi, dedim, dönüp gitsem na-

sıl olur!»

«Yooo, katiyen olmaz.. Nasıl olur... Buraya kadar gelmişken... Bu kadar da masarif ittik!»

«Denize girmedikten sonra...»

«Bir yere gidemezsin! Bak hele!.. Gel şuraya!..»

Bir ağacın altına çekti beni. Yeleğinin cebinden bir saat çıkardı:

«Emanetleri sana teslim idecem.. Hele al şu saati.. Lonjindir ha!.. Şu takımı da al... İsfahan işi...»

İç cebine el attı. Dolup taşan bir cüzdan çıkardı. Tutuşturdu elime:

«Tam iki bin ikiyüz elli lira var içinde!..» didi, aç gözünü!»

«Sayalım!»

Birden kıpkırmızı oldu:

«Sayılı!» dedi, «nesini sayacaan!»

«Belki fazlası vardır!» diyecek oldum.

«Fazlası varsa virirsin. Görmesinler, goy cebine!»

Bir iki adım attıktan sonra, döndü geldi:

«Vir bi elli kâğıt!» dedi.

Çıkardım cüzdandan verdim:

«Bir yere gıpırdama!» dedi, «Bekle burda! Bir de seni aramayalım!»

Plâjin kapısında hâlâ o sarışın bayan bekliyordu, yılışarak sokuldu burnunun dibine. Bu sefer ne çanta kalktı, ne yumruk! Girdiler içeri.

Aradan yarım saat ya geçti, ya geçmedi. Bir de baktım bizim patron soluk soluğa çıkmış geliyor:

«Vir bahalım şu emanetleri» dedi.

Önce saati verdim. İnceledikten sonra yerleştirdi yeleğinin cebine. Ağızlığı tutuşturdu eline. Sonra cüzdanını teslim etti. Evirdi, çevirdi:

«Tamam mı?» dedi.

«Tamam!»

«Hele bi sayalım!»

Ağacın dibine oturdu. Çıkardı cüzdanındaki paraları. Benim tepem atmıştı. Önce yüzükleri ayırdı, sonra ellilikleri, geri kalan onluklardan başladı saymağa:

«On!.. Yirmi!.. Otuz!.. Kırk!.. Elli!.. Yüz!.. Yüzelli!.. İkiyüz!.. İkiyüz elli!.. Üçyüz!.. Dört yüz!..»

Her sayı bir küfür gibi oturuyor du çığırime

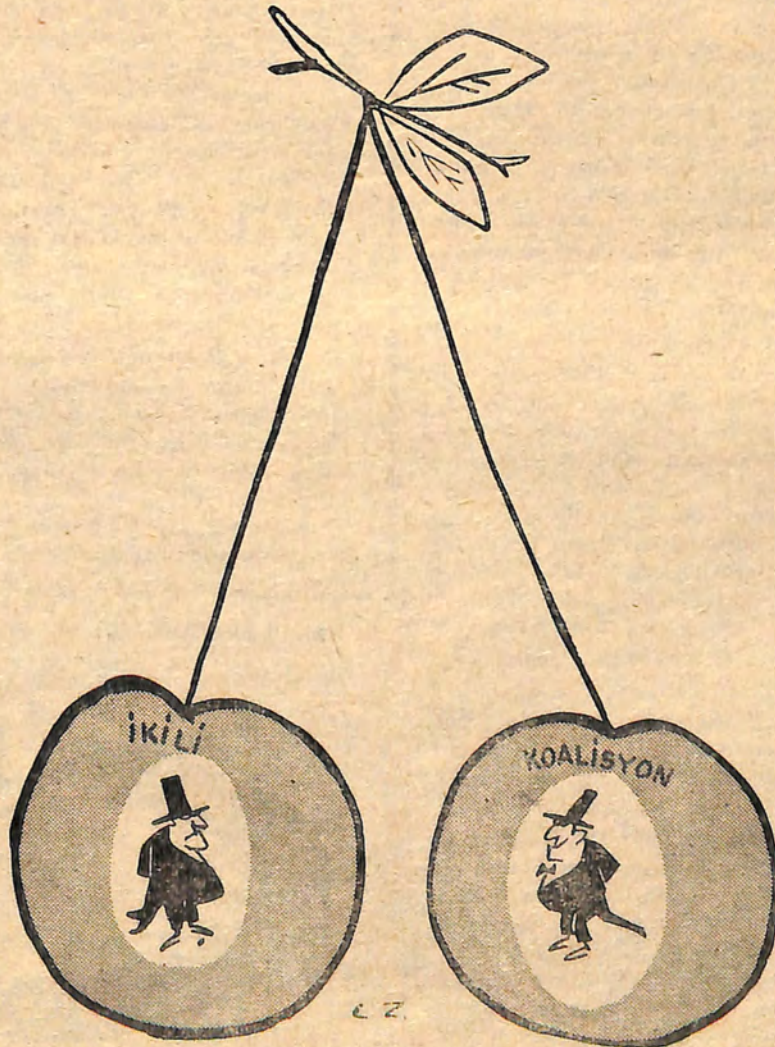
«Tam bin ikiyüz lira!» dedi.

Gözlerimin içine bakarak:

«Elli lira da aldım, ider bin ikiyüz elli!.. Tamam!»

Sonra tepeden turnağa süzdü beni:

«Eferim be!» dedi, «Eferim! Hele lâl süt emmişsin doğrusu... Eşkol-sun!»

Kurtlu kiraz!

Bağımsız

Bölükbaşı bir istifa daha çıktı: Bu sefer başkanlıktan da değil, doğrudan doğruya C.K. M.P den!

Gazetelere demec üstüne demec veriyor:

— Artık bağımsız kalacağım!
Hakkı var üstadin: Onu bağlamaya imkân yok!

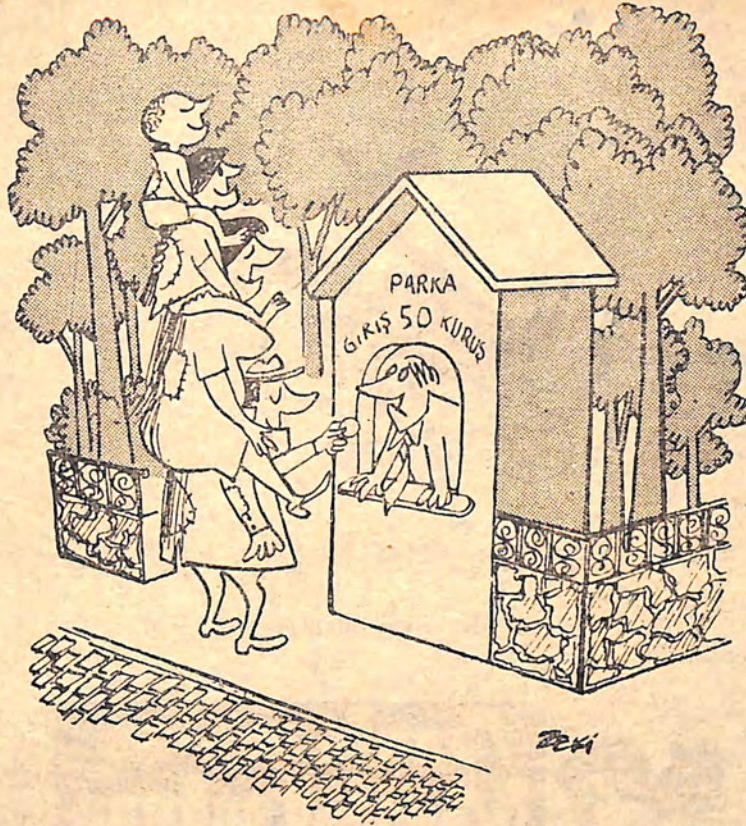
#

Kazıklar!

Haydarpaşa mendireğine cıvalı lâmbalar dikilmişti... Hediyesi: Beşyüz bin lira!

Geçen hafta, bir de haber aldık ki, bu lâmbalar sökülüş.. Neden mi?.. Milletlerarası deniz trafiğine uygun değilmiş de ondan!

Şimdi, lâmbalar gitmiş, sadece direkleri kalmış... Yani kazıklar!

— Kes bir bilet!

Mübadele!

Bakırköylü akıl hastaları, bu yıl da Taksimdeki Fransız konsolosluğu salonunda resim sergilerini açtılar.

Gazetelerin bir ağızdan verdikleri karar şu: Delilerin resimleri, akıllıların resimlerinden daha güzel

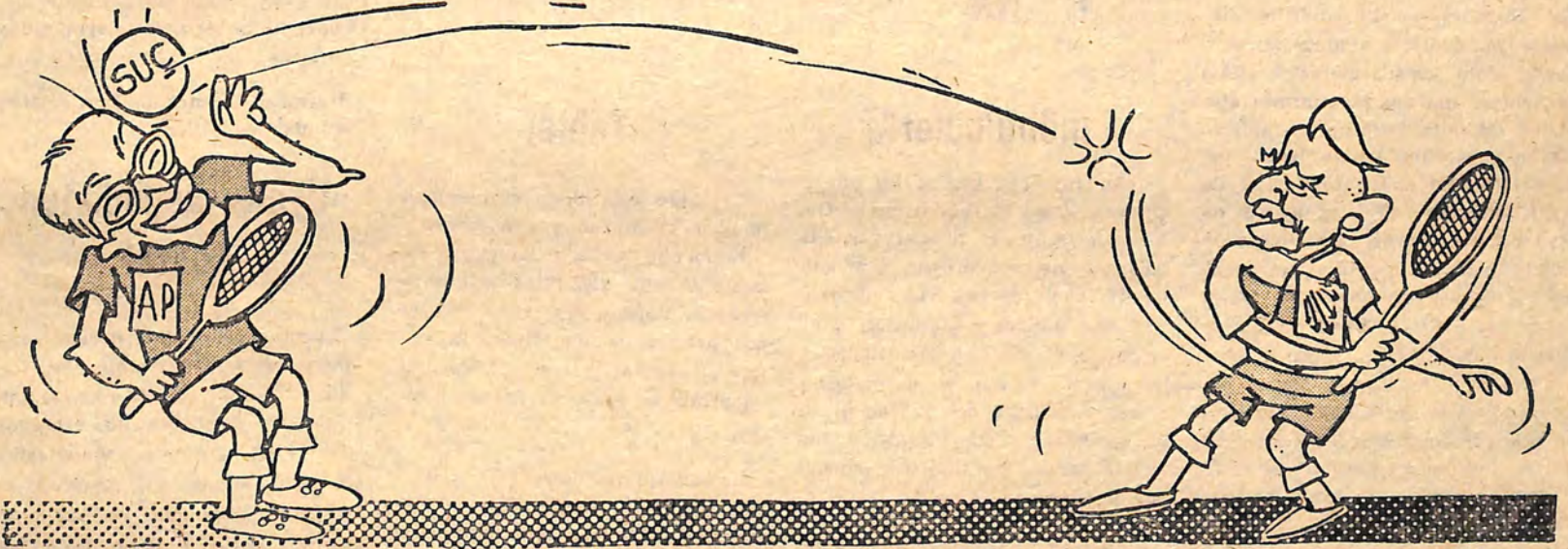
Öyleyse yapılacak bir iş: Bakırköyündeki deli ressamları serbest bırakıp, serbest dolaşan akıllı ressamları bir müddet Bakırköyüne kapamak!

#

Bir şarkı

Galiba Ankara'da.. galiba Göl gazinosunda... Galiba bir kadın ses sanatkarı... Galiba sabık bir parti başkanına.. Galiba şu şarkıyı söylemiş:

Hicran dağladı beniii,
Gören ağladı beniii!
Deyme zincir kâr etmez,
Gönül bağladı beniii!

YAZISIZ!

Bazı dairelerimiz laçka durumda... (Gazeteler)

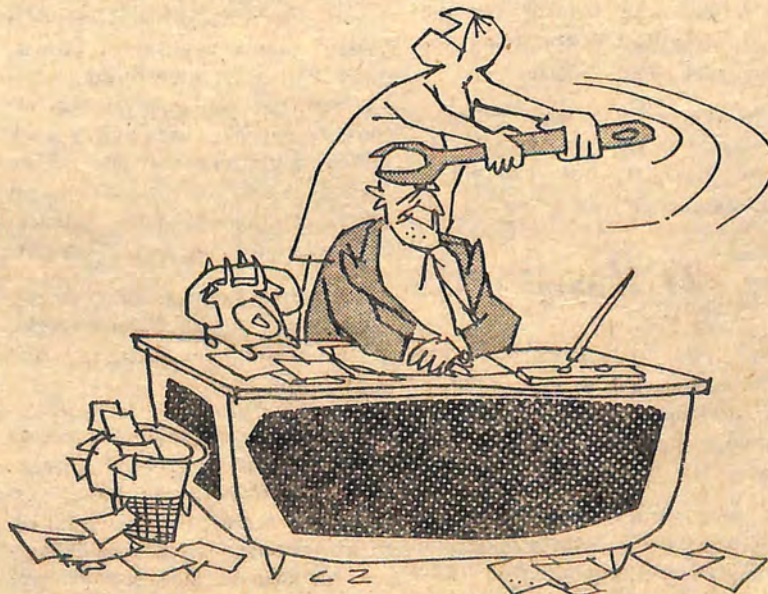
Amerikan yardımı!

Amerikalılar, Esentepe'de, bir ana oğula iki odalı bir gecekondu kurmuşlar. Ama gaz tenekesinden, portakal sandığından değil, pırıl pırıl çinkodan, gıcır gıcır tahtadan... Hani, güngörmez bodurum palaslarda çürüyen memur mağaralarından kat kat güzel!

Eh, para yardımı, silâh yardımı, et yardımı, süt yardımı, buğday yardımı derken Amerika'dan gecekondu yardımı da başladı!

Bu gidişle sahiden bize yapacak iş kalmıyacak demek!

İnsanın zengin amcası: olmak ne iyi şey...

YAZISIZ

Roman!

Y.T.P. Başkanı Ekrem Alican C.H.P. ile A.P. yi neye benzetmiş, biliyor musunuz?

Ne zarif, ne ince, ne bulunmaz teşbih değil mi?.. Biz üstadı maliyeci bilirdik, meğer edebiyatçı imiş de!..

Acaba politika yapacağına roman yazsa daha mı başarılı olur dersiniz?

#

Aman çabuk!

Millî sanayinin muhtaç olduğu kalifiye işçileri yetiştirmek için bir çare aranıyormuş...

Aman çabuk bulsunlar şu çareyi: yetiştirip yetiştirip Almanya'ya ihraç edelim!

Paçalar tutuşunca!...

İstifadan sonra...

Dairelerde, her Allahın günü, Bakanların huyunu suyunu, gelişlerini, gidişlerini, çantalarını, kapılarını, bacalarını kolhyan müdürlerin çoğu, toz oldular ortarlardan. Odalarında kilit üstüne kilit oturuyorlar. Bakanın gelişini, gidişini dikkatle kolluyorlar: Onunla koridorlarda dahi karşılaşmamak için... Bakanlar, makam masalarının gözlerini dikkatle boşaltıp, evraklarını, makbuzalarını, mektuplarını topluyorlar. Özel kalem müdürleri de aynı faaliyette. Uf, her ayrılış ne kadar hazin oluyor.. Dâvetlerde birinci plândaki politikacılar görülüyor. İkinci plândakiler de. Dâvet meraklısı politikacılar hazır, bir de Kasım Gülek... Gene hayat durdu: Kabinenin kurulması bekleniyor. Herkes tekrar İnönü'nün kuracağına umuyor kabineyi. Katiyetle istemiyor diyenlere şu cevap veriliyor: «Efendim, yukardan baskı fazla...» Bu yukarısı kim bilsem?.. Gök hâkimleri mi?..

Toprak Reformu:

Milâttan tam 5 asır evvel Atina'da yapılmıştı bir reform... Ve tıpkı bugünkü gibi küstürmüştü evvel zaman ağalarını... Her Atinalı, yazar, çizirdi o tarihsiz tarihlerde... Bir Atinalı toprak ağası da (Yunanca da toprak ağasına ne denirdi acaba? Ah-u vâh-ını döküyordu şu satırlarda:

«Bahar geldi heyhat, benim topraklarımı»

Yabancı eller sürüyor...»

Eh şükür, 2500 yıl arayla biz de böyle yazılar bekliyoruz!.. Duyuyor musunuz Cavid Oral ağa?..

İlk netice

İnönü kabinesinin Ulaştırma Bakanı, vazifesine başladığı gün, İstanbul treninde vagon restoran kaldırılmıştı.

İnönü'nün kabinesinin düştüğü gün, İstanbul trenine vagon restoran iade edildi!..

İnönü'cüler!

Çoğu İnönü'cü kesildi bir göz açıp kapamada. Herkes ittifakla Gümüşpala'ya ateşler püskürüyor. Gümüşpala ne püskürüyor, onu bilmem! Ortalarda pek yok, gözlüklü gözlüklü, gülümser gülümser, iyimser iyimser! En çok işidilen cümle: «Tabii, bunun sonu buydu!..» Yooook, son daha da feci olabilirdi bir istifadan!.. Gene Rûfailer imdadımıza yetişti. O Rûfailerle tanışıklığı ilerletmeli!

Af listesini imzalayanlardan çoğu eşi görülmemiş bir gayrette: Çırpıyorlar, listenin altındaki imzalarını «kazımak» için... Kazıyamayan, listeyi eline geçirip, imzasının üstüne, onu boğacak kadar bol mürekkep dökmeğe bakıyor. Vallahi billâhi söyledğim doğru, bunu yapanlar var!.. Var!.. Vaaar!

İnönü'nün prestiji gene yükselmeğe başladı. «Ondan başka bir isim söyleyin hele... Ne uzü billâh kâfir olursunuz!»

27 Mayıs:

Yahu, yirmi yedi Mayıs yirmi yedi Mayısken, yani, yapanlar hükümet ederken, o kadar gürültü ve gümbürtü olmamıştı da, gene bız «olmaz» ları basmıştık!..

Bu sene yirmi yedi Mayıs, sabah karanlıklarından öğle sıcaklarına kadar damların kiremitlerini ürküten, sürtünürcesine uçan jet filolarıyla kutlandı... Kiremitlere kim ne anlatmak istiyor ki?.. Kiremitler neyi anlamıyor ki kuzum?..

Tabla!

Geç oldu ama tablo gözümün önünde.. Yazmadan edemeyeceğim:

İnönü'nün istifa ettiği gün... Mebuslarda veda ziyafetine gelmiş insanların durgunluğu var... Aybaşının yaklaşması bile iyimserlik vermiyor havaya... (Maaşlar... Pardon, ödenekler üç ayda bir ödeniyor nedense!)

Bakanların suratları asık. Asık değil de ciddi. Ciddi değil de kararlı... Kararlı insanların yüzü sarı oluyor nedense!

Salonda, vekillerden Muhittin Güven, mektep talebesi ciddiyetindeydi, vekiller koltuğunda... Kâmuran Evliyaoglu, yerinde duramıyordu. Salona, en arka sıralara, arkadaşlarının yanına konuşmaya geliyor, sonra koltuğuna dönüyordu... Cavit Oral, tan ağarırken dönülen bir Süreyya pavyonu gecesinin gevşekliğinde, gözlerinin aklı her zaman kenden devrik (her zaman devrik amma) oturuyordu, galiba aklı toprak reformuyla meşguldü ağanın!

Koridorlar doluydu. Ziller devamlı çalıyordu... Büyük Millet Meclisinde en devamlı şey nedir, bilir misiniz?.. Ziller!..

Bölükbaşı, kocaman ve hayran bir yâran grubun ortasında, huzurların huzurunda puyan konuşuyordu... Hani o gün: Huzur nerde? diye arasaydınız, Osman Bölükbaşı'nın kaşında, gözünde, sesinde, kravatında bulurdunuz...

O sırada, salonda oylamalar, tur-lamalar peşpeşe sıralanıyor, sepet-

lere kâğıt atılıyor, milletvekilleri sıralanıyorlar, ihtiram kıtasının önünden geçer gibi sepetlerin önünden geçiyorlar, sepetler doluyor, boşalıyor, boşalıyor doluyor, memleketin kideri tâyin ediliyordu...

O gün nedense milletvekillerinin çoğu, «Vay benim dertli başım» dercesine, öz be öz kafataslarını sıvazlıyorlardı...

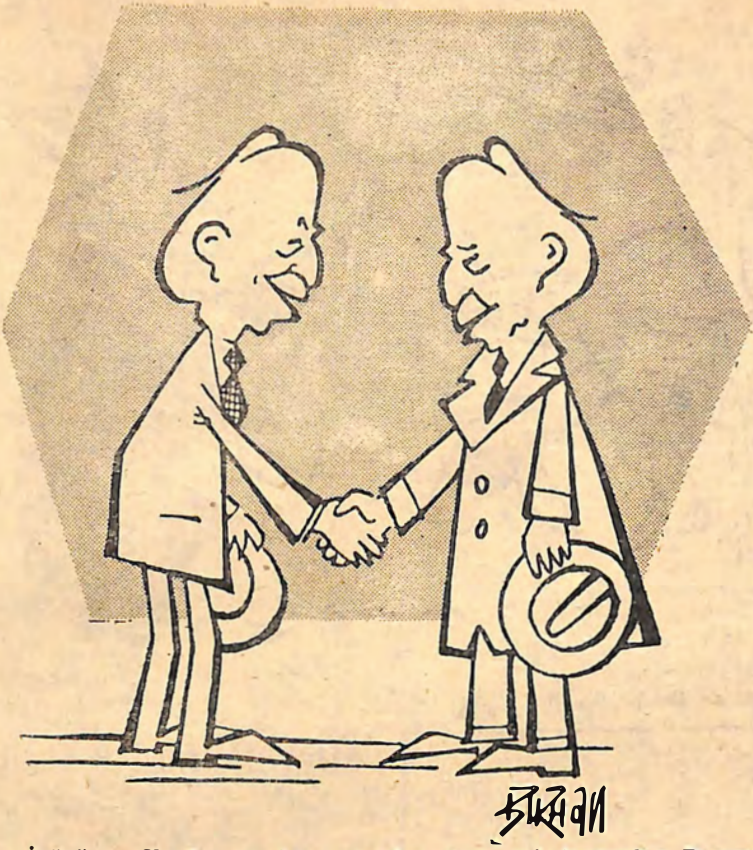
Durun daha, durun.. Tam dertlenmediniz beg abiller!..

Üyeler seçildikten sonra!

Anayasa Komisyonu üyeleri seçildikten sonra Mecliste bir dâvet verildi. Dâvette gözüme çarpanlar: İnönü'yle Gürsel yanyana oturuyorlardı. Paşa, paşanın solundaydı.

Gürsel'in sağında bir takım adamlar vardı. Daha fazla onlarla konuşuyordu Devlet Başkanı. İnönü sü-kût ediyordu... Ara sıra paşalar birbirlerine limonata, pasta ikram ediyorlardı yâr-ü ağyara karşı amma, gönüllerine gömülmüşlerdi ikisi de... Piramitli pastalara, fazla ılık, fazla tatlı portakal sularına dudaklarını değdirir gibi yapıyorlardı... İştahsızdılar dünya nimetlerine karşı.. En çok alkışlanan misafir, Salim Başol oldu... Başka üyeler için elâlem avuçlarını o kadar patlatmadı... Dâvetten sonra Gürsel çıktı, otomobiliine bindi. Yanına Nâsir Zeytinoğlu'nu aldı ve arkada da bir kar otomobil, Konya yoluna hava almağa çıktı... Araba, Eskişehir mahsulü meşhur «Devrim» değildi ama, az gitti, uz gitti, bir çuvaldız boyu düz gitti ve geri dönuverdi!.. Arabanın içinde önemli konuşmalar yapıldı herhalde... Nerden mi bildim?.. Nâsir Zeytinoğlu'nun otomobili, boş olarak kafleyi kapatıyordu da ondan!.. Önemli olmasa boş yere benzin yakacak değillerdi ya!..

Nimet ARZIK

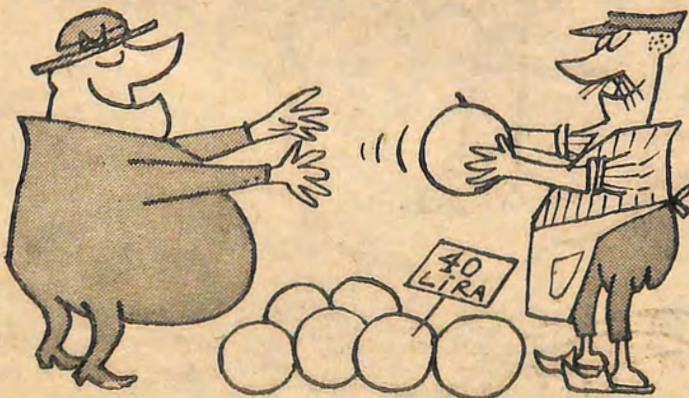

İnönü — Koalisyonu kurtaramadım ama seni kurtardım Paşam!..

«Gizli aşk»

İlk karpuz 40 liraya satıldı.. (Gazeteler)

Alış

Seytan diyor ki

Kimse ona öğretmemişti...

Genç kız, yatak odasının kapısını sımsıkı kilitlemiş, tatlı tatlı gerinerek, ensesinde kavuşturduğu ellerile saçlarını kabartarak aynada, fildişi beyazlığındaki çıplak vücudüne bakıyordu. Yuvarlak omuzları, dik göğüsleri, ince beli ve muntazam uzun bacakları vardı. Kendinden memnun bir gururla, ayak parmakları ucunda yükselerek bakıyordu aynaya:

— Güzelim ya, diyordu, genç, yakışıklı ve zengin bir koca hakkındır. Arabam olmalı, kürküm olmalı, mücevherlerim olmalı...

Üstelik oturduğu zaman en zarif şekilde ayak ayak üstüne atmasını, İngilizce konuşmasını ve piyano çalmasını da biliyordu. Hakkıydı elbet de zengin bir koca; hakkıydı araba, kürk, mücevherler...

Ancak bu güzel kız bir tek şeyi bilmiyordu. Zengin kocaların nasıl zengin olduğunu. Bütün ufukları, bütün dünya görüşü yarın yatağına gireceği adamın cüzdan cebi kabardı. Ama hangi değirmenden akan sularla doluyordu bu cep? Bineceği arabanın, giyeceği kü-kün, takacağı mücevherlerin derinliklerinde kimlerin alın teri, kimlerin gözyaşları vardı; onunla ilgili değildi.

Zengin koca, diyordu ve noktayı koyuyordu. Daha ötesini düşünmiye beyninciği yetmiyordu.

Belki bir gün aradığına kavuşacak; ışıklı şervetlerin ortasında, kıvrak danslarla billür kadehlerden süzülen, gösterişli bir hayatı yudumlayacaktı. Fakat bir an için olsun gönlünde bu saltanatın kaynağı hakkında kuşkulu bir istihfâm kıvrılmıyacaktı; ve bütün hayatında bir defa olsun kocasına sormıyacaktı:

— Tatlım, sen bu kadar parayı nasıl kazanıyorsun, şunun yolunu bana bir anlat bakalım, diye...

Zaten kazara sorsa, kocasının cevabı tek kelimeden ibaret kalırdı: — Çalışıyorum.

Koca çalışıyordu tabii. Beş liraya aldığı yirmi beş liraya satarak. Yahut elli liraya sattığını on liraya imal ettirerek. Koca kazanıyordu, fakat onun sattığını fiilen yapanlar ne kazanıyordu? Güzel kıza piyano çalmasını, İngilizce konuşmasını, en zarif şekilde ayak ayak üstüne atmasını öğretmişlerdi. Yalnız böyle sorularla ilgilenmesini ve cevap aramasını öğretmemişlerdi. Tam tersine kocasını teşvik edecekti:

— Daha kazan, daha kazan, bir yazlık villa yaptıralım, diyecekti.

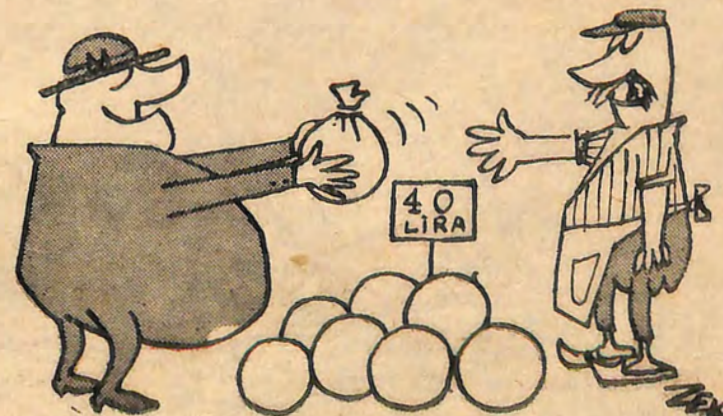
Ve koca daha kazanacak, on liraya yaptırdığını altmış liraya, yetmiş liraya satacaktı.

Güzel kızın zevkini zengin koca çıkaracaktı. Ama, sokakta pençeli pabuçlarla iki buçuk lira borç arayarak dolaşanlar ödeyecekti bu saadetin karşılığını.

Kızın günahı yoktu. Kız bilmiyordu böyle şeyler düşünmesini. Aynasının karşısında tatlı tatlı geriniyor:

— Güzelim ya, diyordu, genç, yakışıklı ve zengin bir koca hakkındır. Arabam olmalı, kürküm olmalı, mücevherlerim olmalı...

Seytan ÇEKİCİ

Veriş!

Politikacı — Sizi islâh edeceğiz.
Eşekler — Allah da sizi islâh etsin!

Türkçeniz

TUTANAK

Tutarak vezninde yeni terim. Zabıt yerine —çoğunlukla— karakollarda kullanılır:

— Tuttun mu Ahmet'in tutanağını?

— Tutmasına tuttum muavin bey, ama tutuğun tutarağı tuttu, tutanağı imzalamıyor.

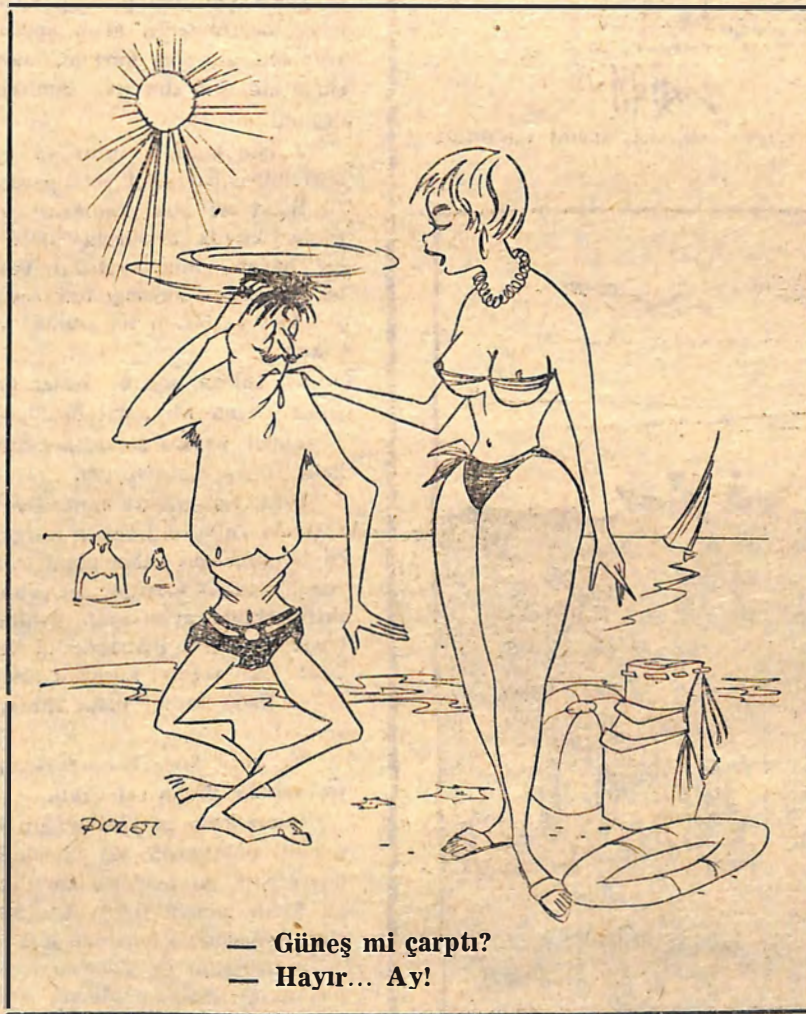
Misalinde olduğu gibi,

Bu kelime, atıp tutmak, tutulmak, tutturulmak, tutunmak gibi (efradı kesir) bir aile kökünden geliyor. Yukarıdaki tutuk kelimesi de aynı ailedendir.

#

TUTUK

Dilini dilediği şekilde kullanamayıp kem küm eden kimse, veya cezaevinde oturmayı itiyat edinmiş şahıs... Bu kelimeyi, âşık anlamına tutkun'la ve suçlu mânasına mevkuf'la karıştırmamalı: Mevkuf, Savcı emriyle tevkif edilen kişi, tutuksa, tesadüfen yakalanıp cezaevini boylayan sanık demektir.

— Güneş mi çarptı?
— Hayır... Ay!

Kuvvetli mi?

PAŞA

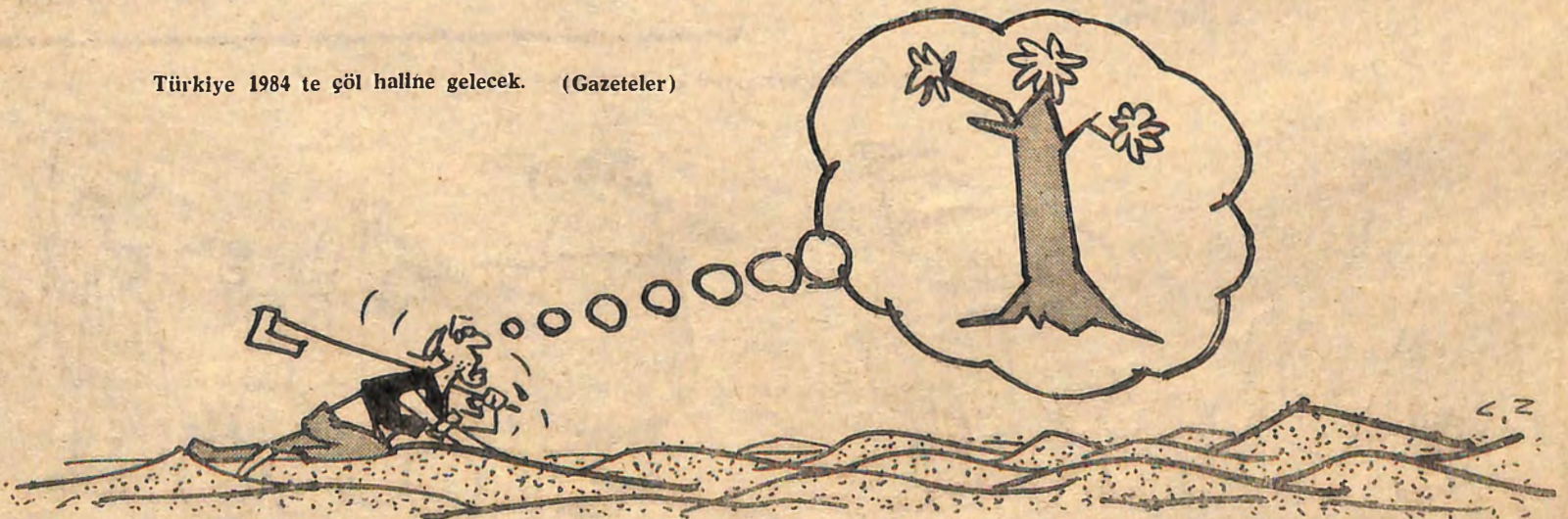
Aslı baş ağadır; yani ağaların başı (ağa babası) demek; kullanıla kullanıla paşa olmuş... Bir çok Arapça, Farsça kelimeleri kendi şivemize uydurduğumuz gibi, pek çok Türkçe kelime ve tâbirler üzerinde — zamana ve icaplara göre— buna benzer değişiklikler yapmakta fayda mülâhaza etmişiz... Meselâ gemici dilinde «Heya molla yesa» nın aslı «Eyyam ola, yel ese» dir... Maamafih Araplar, paşaya hâlâ Baaşaa diyorlar.

#

GENERAL

Frenkçe (jeneral) le mübadele ettiğimiz bu kelime, aslında umumî (genel) anlamındadır... Arşidük, Arşidüşes gibi şivemize uymayan yabancı kelimelerden olmakla beraber, resmen kabul edilmiştir. Maamafih resmî gayrı resmî paşa istimali devamdadır: İsmet Paşaya «General İsmet» deseler, şaşkın şaşkın: «Kim o?» demez miyiz?..

Türkiye 1984 te çöl haline gelecek. (Gazeteler)

Serap!

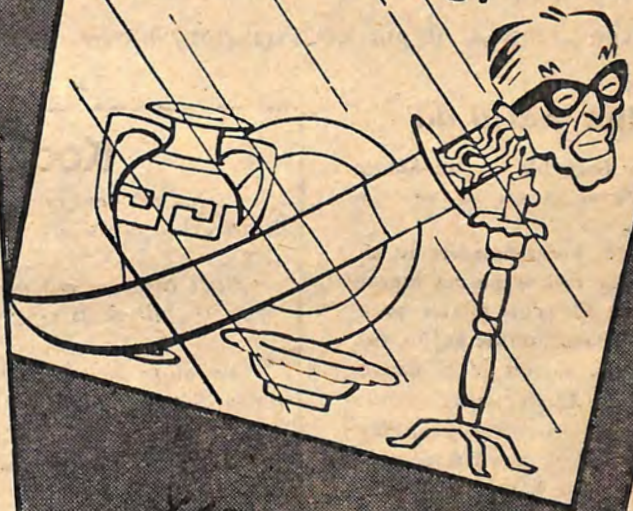
GÖLGESİ - ARTIK BEN BİLE SENİN PESİNDE V-
GELMEM !

CEMAL GÜRSEL, GÜMÜS-
PALAYA, "TARİH HUZURUN-
DA SUÇLU SENSİN" DEDİ.

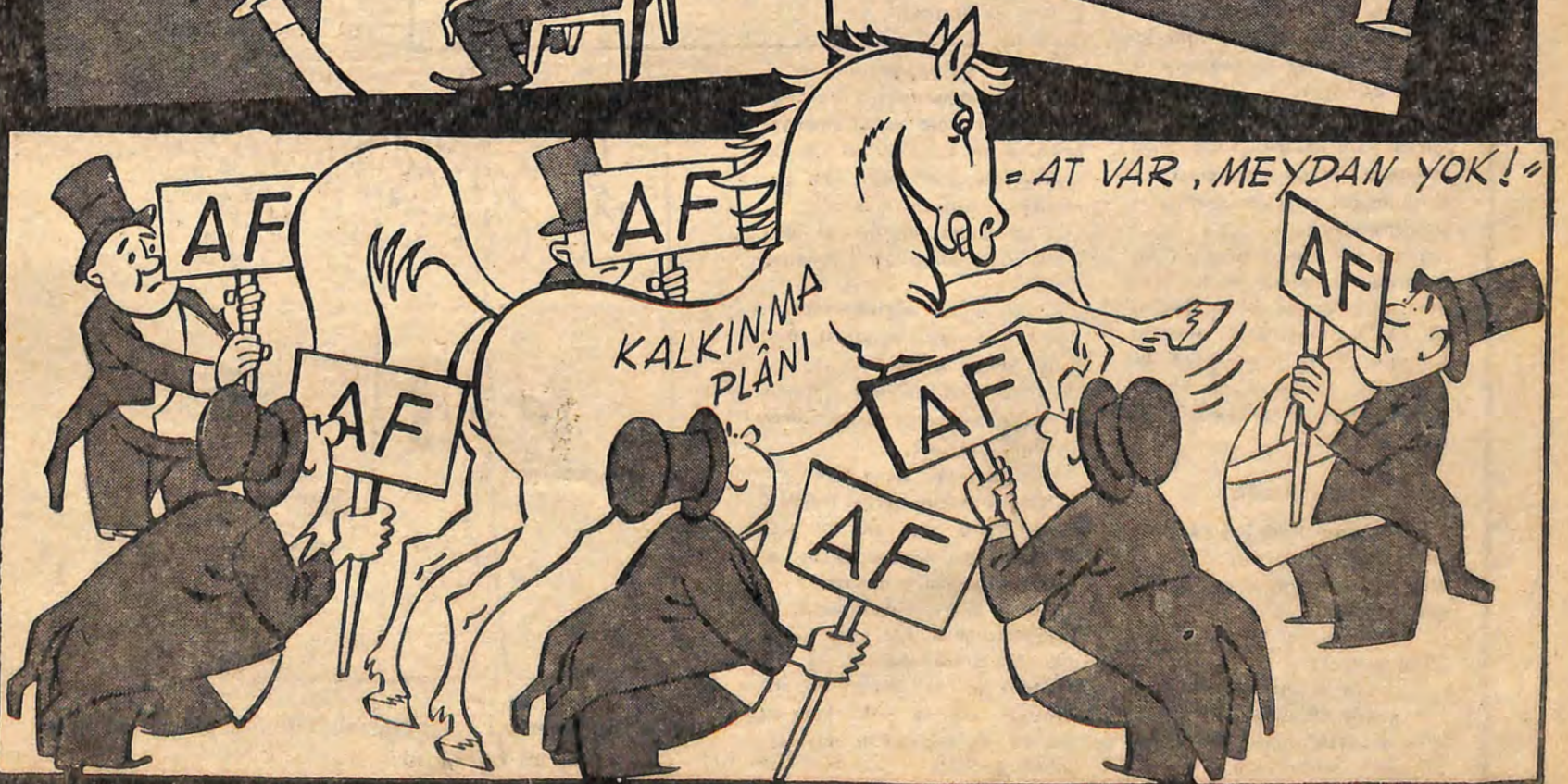
TARİH - SUÇLU AYAĞA-
KALK !

ANTİKACI

YAZISIZ!

= AT VAR , MEYDAN YOK ! =

MİLLETLER GÜLÜYOR

Meslektaş!

— Amiralim, bu akşam izinli çıkabilir miyim?

Monte Karlo'da

Yıllar önce bir akşam Monte Karlo'da acaip bir hâdise olmuştu:

Meşhur kumarhanelerden birine gelip ruletin başına oturan yaşlı bir adam bir miktar parayı 17 numara üzerine koydu. Rulet döndü, döndü ve 17 üzerinde durdu. Adam tekrar bütün parasını 17 üzerine koydu. Hayret! Fırl fırl dönen rulet yeniden onyedide karar kıldı; fakat yaşlı adam 17 yi işaret etmekte devam ediyordu. Bu böyle 4-5 defa tekrarladı. Her seferinde yekünü artan para kendi kadar parayı 17 numaradan çekiyordu. Altıncı seferde hâlâ tüyünü kıpırdatmadan 17 yi gösteren adama krupiye:

— Affedersiniz dedi; bankamızda para kalmadığı için rulet oyununu burada tatil ediyoruz, kazandığınız servet dolayısıyla sizi tebrik ederiz!

Adam hâlâ kımıldamadan duruyordu. O zaman birden farkına vardılar ki çoktan ölmüştü... Ve parmağı ikinci oyundan itibaren 17 yi işaret eden bu şanslı ölü Monte Karlo bankalarından birini o akşam iflâs ettirmişti.

Karısı!

İki arkadaş köşe başında rastlamış konuşuyorlardı. Bir ara biri karısından gelen iki kadını göstererek:

— Bak, dedi; karım ve sevgilim geliyor!

Diğerini aynı istikamete baktıktan sonra sükûnetle:

— Ne tuhaf, dedi; ben de aynı şeyi söyleyecektim.

Kocaman Lâflar

Çıplaklar kampının en unutkan adamıydı; ne zaman dışarı çıksa elbiseleri üzerinde idi.

★
Cüce bir cam silicisi idi; onun için ancak gözlük camlarını silebiliyordu.

★
Babamın bir sözü vardı: 995 bin lirası olan bir kimse, bir milyonu olan kadar mes'uttur, der.

★
Evlenmek; telefon etmeğe benzer; çoğu defa karşınıza yanıtız numara çıkar.

★
Hazreti Süleymanın yüz tane karısı olmasının sebebi şu olsa gerekti: Akşamları eve döndüğü zaman hiç olmazsa içlerinde başının ağrıdığından şikâyet etmeyen birini bulmak mümkündür.

Yılanlar

Kompartmana girip oturduğu zaman, karşısına isabet eden yol arkadaşının kucağındaki acaip hayvan dikkatini çekti. En sonunda dayanamayıp sordu:

— Merakımı mazur görünüz; fakat acaba köpeğinizin cinsi nedir?

— Bu köpek değildir mösyö! diye cevap verdi adam. Bir nevi vahşi Siyam kedisidir...

— Yaa! Peki böyle bir hayvanı neden yanınızda taşıyorsunuz, sorabilir miyim?

— Anlatayım. Ben biraz viski içince etrafımı derhal bir sürü yılan çevirir, ve beni sokmağa çalışırlar. Bu hayvancağızın ödevi o yılanları yemektir.

— Çok güzel. Fakat şimdi bu kompartmanda hiç yılan olmadığından emin olabilirsiniz...

— Siz de çok ömürsünüz. Biliyorum, elbette yok! Ama zaten bu da içi saman dolu bir yaban kedisil!..

ron yanına yaklaştı ve sordu:

— Pardon mösyö, hangi lokantayı işlettiğinizi sorabilir miyim?

— Ben lokanta filân işletmiyorum canım!

— Yaa! Ama meslekdaşınızın demiştiniz.

— Doğru!..

Yavaşça lokantacının kulağına eğilip devam etti:

— Ben de sizin gibi soygunculukla geçinirim de...

En güzel tarafı

Marilyn Monroe, fotoğraf prodüktörüne şitem ediyordu:

— Sizden hiç memnun değilim; resimlerimde benim en güzel tarafımı belirtemiyorsunuz!

Fotoğrafçı gülümsedi:

— Nasıl belirtebilirim Miss Monroe; daima onun üzerine oturuyorsunuz!

Kimya dersi

İçme suyu oldukça kıt olan Teksas'ta kimya öğretmeni, öğrenciye soruyordu:

— Herhangi şüpheli bir suyu içme suyu haline getirmek için ne yaparsınız?

Talebe anlattı:

— Önce süzeriz, sonra kaynatırız, sonra klorlarız, sonra da...

— Eee... Sonra?..

— Sonra onu atar ve bira içerez efendim!

— Tuh terblyesiz... Anahtar deliğinden gözetlemeyi insanlardan mı öğrendin?

Öpücük üzerine!

Bazı kaynaklara göre, öpüşmenin, ilk defa Romalılar tarafından keşfedildiği söylenir... Bu iddiaya göre, Romalı erkekler cenk dönünde, karılarının gizlice şarap içip içmediklerini anlamak için, ağızlarını koklamışlar, dudaklarını tatmak istemişler. Bu test usulü tarafların hoşuna gitmiş olacak ki, erkekler ortada hiçbir sebep yokken bu âdeti sık sık tekrarlarmışlar. Zamanla bu koklaşmadan da öpüşmek doğmuş.

Bazılarına göre, öpüşmek ve öpmek milâttan önce de bilinmekteydi. O zamanki insanların, öpüşmeyi, kuşlardan öğrendikleri söylenir.

Bazı kaynaklara göre de, ilk modern öpüşmenin önderliğini Rowena adlı bir İngiliz prensesi yapmıştır. Çok kısa boylu olan prenses Rowena, daima alnının öpülmesinden şikâyet edermiş, buna çare olarak yüksek topuklu ayakkabı giymeğe başlamış. Böylece prenses Rowena hem ilk defa hakikî öpücüğün zevkine kavuşmuş, hem de, bugün bile kadınlar arasında moda olan topuklu ayakkabıyı ilk defa giymek şerefini kazanmış...

Öpüşme bir erkekle bir kadın arasında olursa aşkın başlangıcını, üç kişi arasında olursa, kıskançlığı meydana getirir.

Öpmek, öpülmek, genç kız ve kadınlar için bir ümit, yaşlı kadınlar için ise bir hâtıradır!

Bir kadın, öpücüğüyle erkeği göğün yedinci katına uçurursa, biliniz ki o kadın melek değildir.

Çiftler, öpüşme ânında susmak mecburiyetinde olduklarından, eller konuşacaktır.

Eskiden, insanlar çok daha fazla romantik olurlarmış. Bir öpücükle, sevgilinizin kalbini kazanmak işten bile değilmiş... Ahhh!... Ne ucuzluk varmış o zamanlar...

Eğer, kadın yatmadan önce, iyi geceler temenni edip öpücük isterse; bu onun hemen uyumak istemediği mânasına gelir...

Onsekiz yaşına kadar öpüşmeyi tatmamış bir genç kız, seksen yaşına gelince de bu hususta şikâyetle bulunursa, şaşmamalı.

Güzel bir kadınla bütün gece başbaşa ol da onu öpme!.. Bu, tıpkı bir çeşmenin başında susayıp, su içmemek gibidir.

Bazı doktorlar ve ilim adamlarının öpmek, öpüşmek ve öpücük hakkındaki açıklamaları oldukça enteresandır. Meselâ bir doktorun, «iki saniyelik kısa bir öpüşme ânında bile, insandan insana iki binden fazla mikrop geçmektedir...» dediğini duymuş muydunuz?..

Tıbbî konularda aşk ve öpüşmenin, organlarımız üzerindeki etkisinden de bahsedilir.

Ünlü bir doktora göre, «aşk'ın mide üzerinde büyük etkisi vardır... Yalnız bu fizyolojik ve psikolojik olaydan evvel, öpücüğün, dudaktan kalbe doğru inerek tesir etmesi şarttır.»

Bir fizik âliminin «öpüşmek» hakkında söylediği sözler de enteresandır: «Çiftler öpüşürlerken dudaklar kuru ise, bu sürtünmeden bir elektrik akımı meydana gelir. Fakat meydana gelen bu 500 voltluk elektrik akımı vücudumuz için bir tehlike yaratmaz.»

Mâzisi çok eski zamanlara ait olan «öpmek, öpüşmek ve öpücük» asırlara ayak uydurarak bugünkü «atom devri»nin hızına ve teknolojisine erişmiştir.

Bugün, «öpmenin ve öpüşmenin günlük hayatta, aşkta, politikada (Fransa'da nişan dağıtma merasimlerinde olduğu gibi) ve filmlerde önemli bir yeri vardır. Filmlerde, artistlerin rol icabı öpüşmeleri sinema seyircilerine tatlı, hoş dakikalar yaşatmaktadır. Hele bu sahneler biraz ateşli olursa, bazı seyircilerin aşka gelerek muz satıcılarına bile taş çıkarttıkları görülmektedir.

AKBABA

KÜLTÜR YARIŞMASI

Bir Kişiye 1000 Lira

Artık karlı, yağmurlu kış aylarından uzaktayız. Şimdi, sizlere geçen mevsimi düşündürerek, zengin armağanlı, yepyeni bir «Kültür Yarışması» açıyoruz.

Bu yarışmada, hem geçen günlerin sanat hâtıralarını yeniden yaşayacak, hem düşünecek, hem faydalanacaksınız.

Akbaba, sadece kısmet üstüne, talih üstüne bir piyangoculuğu beğenmediği için hazırla-

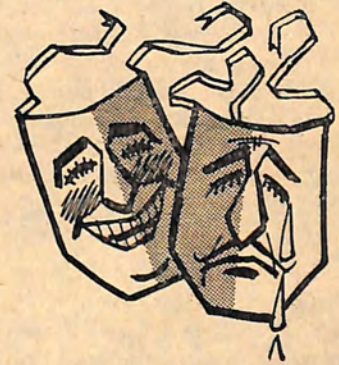
dığı yarışmalarda biraz da fayda aramaktadır.

Okuyucularımızın, çeşitli bölgelerde bulunduklarını düşünerek dört yarışma açmaktayız. Bu yarışmalardan ister bir tanesine, ister iki tanesine, ister üç tanesine, ister dört tanesine katılmakta serbestsiniz.

İşte Akbaba'nın kültür yarışmaları:

1 — Geçen kış, hangi yerli ve yabancı romanları okudunuz. En çok hangi yerli, yahut çevirme romanı beğendiniz?

2 — Geçen tiyatro mevsiminde hangi (yerli yahut tercüme) piyesleri seyrettiniz. En çok hangi sahne de oynanan hangi eseri beğendiniz?

3 — Geçen kış aylarında seyrettiğiniz filmler arasında en çok hangisini beğendiniz?

İlk iki sorunun cevaplarında yalnız eserlerin ve yazarların isimleri bildirilecektir. Üçüncü soruda yalnız filmin, dördüncü soruda yalnız kadın ve erkek sanatçının adı yazılacaktır.

4 — Seyrettiğiniz piyes, yahut filmde en çok hangi kadın ve erkek sanatçıyı beğendiniz?

Hediyelerimiz:

A — Her sorunun birincisine 250 lira verilecektir. Dört soruda birden birincilik kazanana 1000 lira hediye edilecektir.

B — İkincilik kazananlara yüz lira hediye edilecektir. Dört soruyu da kazanana 400 lira.

C — Üçüncülük kazananlara ellişer lira ödenecektir. Dört soruya başarılı cevap verene 200 lira.

D — Dördüncüden yüzüncüye kadar kazananlara onar lira değerinde kitaplar yollanacaktır.

Gelecek sayıdan başlayarak

dört hafta birer kupon neşredebiz: Birinci kupon, roman yarışması. İkinci kupon, tiyatro yarışması. Üçüncü kupon, film yarışması. Dördüncü kupon, sanatçı yarışması...

Cevaplar, ister bir tanesine verilsin, ister hepsine, ancak dört kuponun yayınlanması bittikten sonra gönderilmelidir.

Yarışmamıza katılacak okuyucularımızdan, cevapları ve adresleri ayrı bir kâğıda, okunaklı olarak yazmalarını ve kuponları eklemelerini rica ederiz.

PEMBE

Sermet Muhtar Alus

MAŞLAHLI

HANIM

— 25 —

Kalabalığın arasında beni görünce şaşırınız ve sendelediniz. Hoşunuza gitmiyecek bir hâdiseye sebebiyet veririm diye çekindiniz zannederek gülmüştüm. Hanımınız kolunuzda, merdivenden inerken, yürüyemediniz, durdunuz... Hiç münasebeti yokken, (Çeşmi mahmurun sebeptir) diyerek dudaklarınızı oynattınız.

Farkına vardınız ya, ben işitme mezliğe gelmiştim. Siz, askınızı düzeltmek bahanesiyle sallanırken başımı çevirmiş, başka taraflara bakıyordum; kahkahamı güç tutuyordum. Siz hâlâ (Çeşmi mahmur) unu sayıklıyordunuz.

Bu kadarla kalsaydı gene ehemmiyeti yoktu. Refikanızın gözleri belki mahmurdur, yahut bu sözleri başka bir hanıma da söylemeniz ihtimali var.

Kadın kalabalığı, selâmlığınızın önüne birikmiş; ben de aralarına nasılsa katılmışım.

Beni görünce gene renginiz attı, şaşaladınız.

Kadınlar bu halinizin farkına varıyorlar, neler söylemiyorlardı:

(Güvey gelini beğenmedi... İstiyerek almamış ki... Başkasını seviyormuş da...)

Hele, bazılarının fısıltıları, kalbi me ok gibi batıyordu:

(Bir sevdiği varmış... Düğüne gelmiş... Onu görünce ..Sevgilisi öyle güzelmiş, öyle câzibeli imiş ki...)

Ben gene sizinle alâkadar değilim. Saz çinlemek istiyordum. Musikiyi ne derece sevdiğimi bilirsiniz; hele Muktebes beyin udunu, Şehim beyin sesini...

Yerinizde duramıyordunuz. Sazende beylere rica ettiniz. (Çeşmi mahmur) unu çaldılar. Bir kere çalsaydılar, dikkat bile etmiyecektim. Çünkü bu şarkıyı ben hiç sevmem.

Bir defaya kanaat etmediniz, gene tekrarlattınız. Siyah kenarlı bir yaşlı mendili de çıkarıp yüzünüze gözüne sürmeğe koyulduunuz.

Artık bu kadarı fazla idi. Etrafımdaki gözler bana dikilmiş, herkes birbirine beni gösteriyordu. Fısıltılar arasında pembe maşlahlı sözlerini işitiyordum... Öyle bir kaçış kaçtım ki...

Mesut dakikalarınızı işgal ettiğim için müteessirim. Fazla tasdi etmi

yeyim. Yalnız, küçük bir sualım var:

Maksadınız nedir? İstihza mı, eğlence mi, yoksa?...

Cevabınızı sabırsızlıkla bekliyorum Tayfur bey.»

Herkes hâlâ uykuda idi.

Ayaklarımın ucuna basa basa Agavninin yatağına gittim; yavaşça-cık uyandırdım, yalvardım:

— Agavnicğim, Kanarya ve enişteye duyurmadan hemen giyin, Kızıtoprağa koş, şu zarfı Tayfur beyin eline teslim et!

Agavni, uyku sersemi, kendini toplıyamıyor, yüzüne afal afal bakıyor.

Ne yolda hareket edeceğini de tarif ettim:

Vakit erken olduğu için araba bulunmaz; çarınar yürümek icap ediyor. Agavni, Gazhaneye giden kestirme yoldan Kurbağalıya inecek, Ziverbey yokuşundan Kuyubasına çıkacak; Şani paşa köşküne gelmeden, soldaki ağacın altında oturacak. Yani, Peşkirici başının oğlunun, altında durduğu ağaç.

Tayfur bey, bugün yüzde yüz, paşa babasının elini öpmeye, Nişantaşına gider, hem de erken vapurlardan biriyle iner. Malûm a, Şani paşa bu taraflara geçemiyor, ni tekim düğünde bile bulunamadı.

Yanında biri varsaya lüzum yok; çünkü Tayfur beyin âdeti, yapayal-

nız sokağa çıkmak, tek başına faytonuna binmektir.

Köşk kapısından arabanın çıktığını görür görmez, Agavni yolun kenarına gelecek. Tayfur tam önünden geçerken mektubu uzatacak.

İleri, geri, bir kelime, hattâ bir harf bile lâzım değil... Soracak olsa da kısaca, (evet yahut hayır), o kadar...

Tayfur'a kâğıt yazdığımı, Kanarya'nın ve eniştenin duyduğunu istemiyordum. İkisi de: (deli mi oldun?) diye kalkacaklardı. Ayşe hanımın derdi günü Ebuzarif beyin yüzüne gülmek, enişteninki ise Molla beyi peşkeş çekmek.

Agavni'ye sıkı sıkı tenbih ettim. Erkenden nereye kayboldun diye sorarlarsa bir yalan atacak, Kadıköyünde bir ahabı görecektim de filân... diyecek.

Agavni'yi sokağa kadar çıkardım. Kanarya, enişte hâlâ uykudalar.

Bahçe kapısının önünden ayrılamıyorum, içeri adımımı atamıyorum. Gözüm yolda, Agavni'de. Bu derecesi çocukluk değil mi? Kuş olsa bu kadar çabuk gelemez.

Seraskerin küçük oğlunun arabası, boş olarak Kadıköyünden döndü. Yıldız kumandanınkiler, gene çantalarla, bohçalarla, takım taklavat İstanbul'a indiler. Mabeyinci Mümin beyin faytonu da geçti.

Bahçede, güya yaseminlerle, hanımelleriyle meşgulumuşum gibi bu-

lunuyorum, fakat gözüm parmaklıkta ve kapıda.

Ayşe hanım sesleniyor:

— Agavni!... Neredesin ayol, kaçıplara mı karıştın?... Meydana çık-sana...

Küçük odadan, eniştenin öksürüğe karışık sözleri işitiliyor:

— Senin altmışlıktan bir cigara ile şamalı kibriti lütfeder misin Agavni hanım?

Sanki saniyeler gün, dakikalar yıl... Saat, bir türlü yürümüyor da yürümüyor; hâlâ üçe beş var.

Agavni kapıdan çıkarken tam biri yirmi geçiyordu. Aşağı yukarı bir buçuk saat olmuş... Hızlı yürüse gelemez miydi?

Ayşe hanım, hiddetli hiddetli, Agavni'ye atıp tutuyor:

— Bu kadın da pasaklı oldu, çıktı Nedir bu dolabın hali, bu kahve takımının kılığı? Hepsini dandinde...

Enişte çatlak sesiyle atılıyor:

— Ayşe hanımcığım, beyhude yere kendini üzeceğine feryadı ande-libi dinlesene. Bak haspa ne de çapkın çapkın şakıyor.

Saat üç buçuk... Hâlâ gelen giden yok.

Ben zaten bunahıyorum, ev sahibinin Denizli horozu inadına uzata uzata ötüyor; her ötüşünde, nefesi mi büsbütün tıkıyor.

Agavni'nin evde bulunmadığından Kanarya'nın hâlâ haberi yok. Gene bağırıyor:

— Allahın kulu, bahçede isen şu kâfir horozu bir taş at da sustur. Nefesim tutuldu, şimdi bayılıvereceğim.

Bir daha kapıya gittim. Başımı dışarı uzatmamla içeri kaçmam bir oldu.

Hasip paşanın uzun boylu bohçacı hanım, yokuşu tutmuş, şemsiyesine dayana dayana geliyor.

Kanarya ile kararı verdik: Kadını o karşılayacak; beni sorunca, evde yok, hemşiresi rahatsızdı, yoklamağa gitti, diyecek.

Derhal eniştenin de kulağını bük-tük.

Odama koşup kapıyı sürmeledim; pancuru aralayıp önüne oturdum.

Saat dört; dördü de beş geçiyor. Handiyse öğleler okunacak. Aşağıdaki odada, bohçacı hanımla Kanarya, çene yarışındalar... Ne lâf, ne lâf; ne kahkaha, ne kahkaha... Sanki gıdıklanıyorlar ve gülmeden katılacaklar.

Gözümü sokağa dikmiş, geleni geçeni sayıyordum. O bitip tükenmiyen kereste arabaları gene sıralanmış... Aylardır, ardı arası kesilmeden Hicaz valisinin yaptırdığı köşke taşıyorlar. (Devamı var)

Bir mizah şaheseri:

Akbaba

Nasrettin hoca sayısı

- Gelecek hafta AKBABA, Nasrettin Hoca gününü bir «Nasrettin Hoca» sayısı ile kutlayacaktır.
- Ciddan hayranlıkla seyredeceğiniz ve baktıkça güleceğiniz beş renkli bir Nasrettin Hoca kapağı, Türk mizahının unutulmaz hâtırası olacaktır.

Bütün iki orta sahife

Nasrettin hoca fıkra ve karikatürleri:

Gelecek sayımızı bekleyiniz.

bir çalgıcının seyahati

cizen:

BÜLENT
SEREN

ALfred Müller
Mikaella ta-
rafından da-
vet edildiği
salonda, Mikaella'nın
eniştesi, teyzesi, ma-
dam Sarina ve misa-
fir bir madamla konu-
şmuş, onlar kendisiyle
şakalaşmışlar, sı-
ra, bu saf ve terbiye-
li gence şatoda bir
iş bulmaya gelmişti

Mikaella'nın teyzesi
bu işin ne olabileceğini
nihayet Alfred'e açıkladı

15

ŞAYET OKUYUP YAZMANIZ
VARSA, SİZE UYGUN BİR İŞ
BULDUK SANIRIM
MÖSYÖ ALFRED
MÜLLER!

TESEKKÜR EDERİM
MADAM CENAPLARI...
OKUYUP YAZMAM VARDIR!

BİZİM EMEKTAR
BİR BABA TOMU-
MUZ VARDI. GE-
ÇENLERDE KAY-
BETTİK... SİZİN ONUN
DAİRESİNE VERLEŞ-
TİRMEK VE ONUN VA-
ZİFESİNİ SİZE DEV-
RETMEK İSTİYORUM.
BU İŞ; ARAZİMİZ-
DEN GELİP GEÇEN ARA-
BALARDAN UFAK BİR
GÜMRÜK VERGİSİ ALMAK
VE BUNUN HESABINI TUT-
MAKTAN İBARETTİR...

0000.. ŞATONUN DIŞINDA BİR
YER BURASI.. MIKAELLAMI
BİR DAHA GÖREMEYECEK
MİYİM ACABA?..

BİR UŞAK ALF-
RED'İ BABA TO-
MUN DAİRESİNE GÖTÜRÜR...

UŞAK ALFRED'E DAİRESİNİ GEZ-
DİRTİR VE GEREKLİ İZAHATI VERİR.

BU KAPI DA
ŞATONUN BAH-
ÇESİNE AÇILIR.
ŞATOYA BURADAN
GİRER ÇIKARSINIZ

SU YATAĞA BAK, SU YAZIHA-
NEYE BAK! ADAM OLAMAYA-
ÇAĞIMA HÜKMEDEN BABAM,
GELSİN DE OĞLUNU GÖRSÜN!..

BU DEFTER
NEDİR Kİ?

HA, ŞU
MESELE...
NE ZAMAN,
HANGİ ARABA
GEÇMİŞ... NE KADAR
VERGİ ÖDEMİŞ...

HİMM... BUNLAR DA
BABA TOMUN GECELİK
TAKKESİ, ENTARİSİ FA-
LAN... HERHALDE BANA
MİRAS BIRAKMIŞTIR!

ŞİMDİ RAHATIM ARTIK,
ŞU ÇUBUĞUMU TUTTÜRE-
YİM...

HOPPALAA, KAPI:
GİRİNİİİZ!..

N'ÂBER MÖSYÖ AL-
FRED? ÇUBUK MU
İÇİYORSUNUZ?..

VAY CANINA, USTA
MORİNO BU BE!
HERİFTİĞİ TÖTÜ-
NÜN KOKUSUNU MU
ALDI, NEDİR?..

NEREDEN BULDUNUZ?
BENİM TÖTÜNE
BENZİYOR...

BANA BAK USTA MORİNO, ÇOK MÜ-
HİM İŞLERİM OLDUĞUNU AKİLE EDE-
REK, BURDA KALABALIK ETMESEN
İYİ OLUR!.. -DEVAMI VAR-

— 38 —

«— Ağaçtaki ampuller de yanıyor. Hoş bir şey bu.»

«— Herhalde annem daha uyumamıştır. Televizyon seyrediyordur.»

Sidney ışıklara bir müddet daha baktı. Sonra ciddi bir tavırla genç kadını süzdü. «Sana telefon eder ve bir akşam benimle yemek yiyip vemiyeceğini sorarsam ne dersin? Bu teklifimi kabul eder misin?»

Barbara sordu. «Evlisin değil mi?» Sesi kendi kulaklarına da yabancı gelmişti.

«— Evet.»

Tabii Barbara Sidney trene yetiştirmesi lâzım geldiğini söyler söylemez onun evli olduğunu da anlamıştı. Buna rağmen hakikati genç adamın ağzından duymak onu fena etti. Üzüntüsünü belli etmemek için bir şeyler söylemeye çalıştı.

«— Kaç... Kaç çocuğun var?»

«— Bir oğlum var... On iki yaşında.»

«— Ya...»

Sidney, yüzünde müteyakkız bir ifadeyle ona bakıyor ve bekliyordu. «Eddilen Aziz Valentin bayramında Barbara ise gözlerini onun kravatına dikmişti. «Bana telefon etme,» diye mırıldandı. «Bunu terbiyesizlik etmek için söylemiyorum. Fakat... Rica ederim, beni arama.»

Sidney hafifçe, «Ben de onun için sordum zaten,» dedi.

Barbara mırıldandı. «Hoşuma gidiyorsun... Çok hoşuma gidiyorsun. Bu akşam ilk defa neşeli dakikalar geçirdim... Çoktandır bu kadar rahat etmemiş, bu kadar eğlenmemiştim... Sen beni iyice tanıyorsun artık. Ben Barbara Lemont'um... Tekrar evlenmek isteyen bir kız... Sadece kendimi düşünmem... Onun için... Bana telefon etme...»

Sidney şefkatle, «Peki,» dedi.

Barbara kapıya anahtarı sokup çevirirken, o da mütebessim bir çehreyle bekliyordu. Barbara da bir an durarak ona baktı. Sonra, «Allah rahatlık versin,» dedi.

«— Allah rahatlık versin, Barbara.» Sidney bir şey söylemek istemiş gibi derin bir nefes aldı. Fakat sonra sesini çıkarmıyarak döndü ve uzaklaştı. Barbara ayak seslerinin bitişini duymak istemiyordu, kapıyı çabucak kapadı.

14

APRİL

14 Şubat'ta, yani Sevgililer günü Paul Landis Caroline Bender'e güller gönderdi. Mary Agnes'e nişanlısı Bill kırmızı, kalp şeklinde bir

kutu içinde çikolata hediye etti. Gregg Adams o günün Aziz Valentin bayramı olduğunu unutmuştu bile. Geceki sarhoşluğun tesirinden kurtulmağa çalışıyordu. Zira Broadway'de oynanacak bir piyes için taze çehreli, parlak gözlü genç bir kızın arandığını duymuştu. O günü gidip prodüktör ile konuşması lâzım geliyordu. Barbara Lemont işe giderken yoldaki bir dükkândan kızını Hillary için kalp şeklinde şekerler aldı. Ve April Morrison, Rockefeller meydanında düşüp bayıldı...

Kendisine geldiği zaman, bir seyahat acentasında, koltuğun üzerinde yatmaktaydı. Bir an ölmüş ve mermer bir masaya yatırılmış olduğu zehabına kapıldı. Sonra âni bir mide bulantısıyla kıvrınmağa başladı. Etrafındaki yabancılar yanından çekilmedikleri takdirde onların gözleri önünde istifra edecekti.

Bir kadın, «Biraz iyileştin mi yavrum?» diye sordu. Kadının yusuvarlak yüzü ve rimelden dimdik duran kirpikleri vardı. April gözlerini o kirpiklere dikti: Karikatür-

Genç Kız

Yazan: **RONA JAFFE**
Çeviren: **GONUL SUVEREN**

lerdekine benzeyen kirpikler. Ve mide bulantısı yavaş yavaş geçti.

«— Haydi yavrum, derin derin nefes al bakayım. Biraz da su iç.»

April doğruldu. «İşe gitmem lâzım. Saat kaç?»

«— Daha erken. Dokuzu yirmi beş geçiyor. Su iç haydi.»

«— Hayır... Hayır. Sudan nefret ediyorum.» Suyun miğdesini bulandırdığını şimdiye kadar neden fark etmemişti acaba? «Bana yardım ettiğiniz için minnettarım. Teşekkür ederim. Artık işime gitmem lâzım.»

«— Fakat yüzün sapsarı yavrum.»

April, «Seninki de öyle,» demek istedi. Kendini biraz tuhaf hissediyordu. Gizli gizli gülmek arzusu- na kapılmıştı. Kendini herkesten, elinde su dolu kâğıt bardağı tutan o iyi kalpli kadından, seyahat bürosunun camlarından içeri bakan yabancılardan, herkesten ve her şeyden uzak addetmekteydi. «Teşekkür ederim,» dedi. «İyiyim artık. Çok iyiyim.»

Asansörle otuzbeşinci kata çıkarken genç kız farkına varmadan ellerini karnının üzerinde kavuşturdu. «Ne gülünç,» diye düşünüyordu. Bu hareketim gülünç. Zira kar-

nındaki ancak bir iğne başı büyüklüğünde! Ama April onu himaye edecek, koruyacaktı. O kendisine aitti.

Genç kız hâmile olduğundan ilk şüphelendiği zaman fena halde korkmuş, dehşete düşmüştü. Bu şüphesinin yersiz olduğunu anlıyabilmek için durmadan tuvalete koşmuş, onun üzerine Miss Farrow da onunla alay etmeye başlamıştı. Sonra nasıl olduysa Barbara ile yemek yemeği ve ona sohbetleri esnasında Hillary'e hangi çocuk doktorunun baktığını sormayı akıl edebilmişti. Genç kız, çocuk doktorlarının, bu işten de anlıyacaklarını zannediyordu. Fakat çocuk mütehassısı onu başka bir doktora göndermişti. April, orada Mrs. Dexter Key olduğunu söylemekten korkmuştu. Olur ya, belki Dexter'i bir tanıyan çıkar, kendisine bir sürü sual sorardı... April kibar, evlilere yakışır bir isim arayıp durmuş ve nihayet aklına Mary Agnes gelmişti. Tanıdığı en mazbut, en ahlâklı kızlardan biriydi o... İşte bu yüzden de doktora isminin Mrs. Russo olduğunu söylemişti. Doktorun ondan şüphelenmesi için de bir sebep yoktu tabii.

«— Çocuk bir buçuk aylık var, Mrs. Russo.»

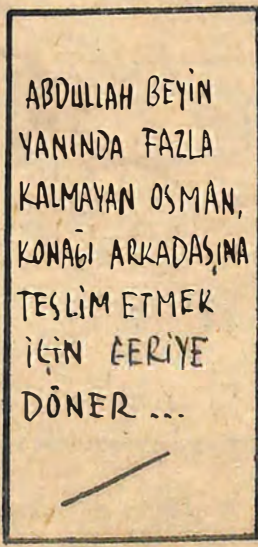
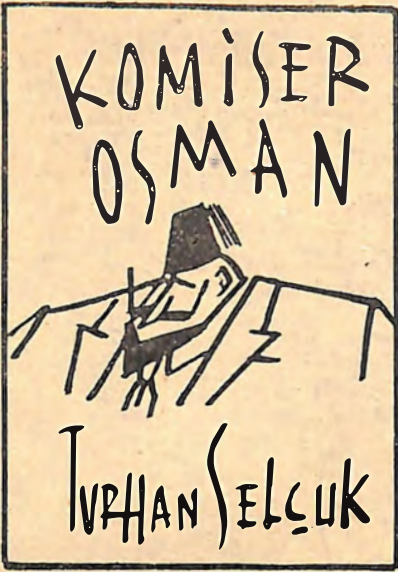
«— Teşekkür ederim. Borcum ne kadar Doktor? Bunu paramız varken ödeyelim.» Doktor alınmasını diye şakacı bir tavırla da gülmüştü.

Kadın doktoru onu iyice muayene de etmişti. «Borcunuzu hastabakıcım söyley. İşte reçeteniz Bol bol vitamin almanız lâzım. Gelecek ay sizi tekrar muayene ederim.»

Bu doktora ne kadar da kolay gözükmüştü. Gelecek ay teşrif edin Mrs. Russo. Onda sonraki ay da... Fakat April o doktoru bir daha görmeyecekti. Zira ona tekrar gittiği zaman, «Ben artık Mrs. Russo değil, Mrs. Dexter Key'im diyemezdi ki. Bu yüzden başka bir doktor bulması lâzım gelecekti. Maafeih Dexter'le evlendikten sonra kaynanasına iyi bir doktor tanıyıp tanımadığını sorabilirdi.

April, vaziyeti Dexter'e hemen söylemek istedi. Fakat doktora gittiği akşam, Dexter bir partideydi, üstelik genç kıızı da götürmemişti. April de vaziyeti ona telefonda anlatamadı tabii. Yapayalnız otururken, haberi Dexter'e nasıl vereceğini düşündü. Kalbi saadet doluydu. Kim inanabilirdi buna? Herkesin iddia ettiği gibi utanılacak bir vaziyet de değildi bu? Bilâkis, April gururlanıyordu. Çocuğu olacaktı onun...

1962 YILINDA

Paralarını
devamlı surette

YAPI VE KREDİ
BANKASINDA

biriktirenler için

5 MİLYON
lira tutarında

50 APARTMAN
DAİRESİ
ile

2. 600. 000
liralık çeşitli para
ikramiyeleri
verilmektedir

Reklâmcılık - 2521 - 94

148

YAPI ve KREDİ BANKASI

Akaba

YAZISIZ

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>